

IN **SANE**

1/2003

1/2003

2. vuosikerta

JULKAISIJA

Jyväskylän yliopiston
suomen kielen
opiskelijoiden
ainejärjestö Sane ry.

Kielten laitos

suomen kieli/Fennicum
Seminaarinkatu 15
40351 Jyväskylä
www.jyu.fi/~sane

PÄÄTOIMITTAJA

Annukka Mäenpää

TOIMITTAJAT

Päivi Hautalahti
Jaakko Juntila
Paula Korkala
Elina Koskela
Annukka Mäenpää
Hanna Männikkö
Leena Mäyry
Ilona Noponen
Minna Nousiainen
Anna Rätty
Janne Saarinen
Hermann Sivonen
Saija Taivalmäki

PAINETTU

Valos-Kopiossa
huhtikuussa 2003

PAINOS

150 kpl

SISÄLLYS

Pääkirjoitus	3
Viron kieltä ja soome keelt Tarton keväässä	4
"Vaalikaa kieltä, koska minä en sitä vaali"	6–7
Yön kuviin, hämäriin tunnelmiin	8–9
Kahdeksan kuukauden loppurutistus	10
Selviytyjät	11
Haluatko opettajaksi?	12
Olikko nää Oulusa?	13
Happykieli	14–15
Tuomaripeliä!	16–17
Minun päiväni	18–19
Iso D	19
Fennicumin fiksut Pätkätyöläisten aateliala	20–22
Totuuksia ja puolittotuuksia amanuenssin arjesta	23
Kadonnutta tavaraa	24
Kulttuurista ja KOMiikkaa	25
Reseptivihosta repäistyjä	26–27
Sanelaisten suosiossa Top 5	28

PÄÄKIRJOITUS

Listamista

Istun yliopiston kirjaston lukusalissa lukemassa kuivahkoa kasvatussociologian kirjaa. Olen jälleen roimasti myöhässä lukuakataulusta, mutta siitä huolimatta katseeni tämän tästäkin vaeltaa kirjan tekstintäyteisiltä sivuilta kohti lukusalin ikkunoita. Aurinko paistaa, sen kertovat ikkunoiden likakerroksen toiselta puolelta erottuvat päivänväliset. Painan pääni jälleen alas ja yritän keskittyä tekstiin. Onnistun siinä hetkeksi. Ollisipa se tentti jo ohi.

Yhtäkkiä jokin saa keskittymiseni herpaantumaan. Kaivan silmänräpäyksessä kynän ja vihon laukustani ja alan kirjoittaa. Mitä haluaisin tehdä? Mikä minua kiinnostaa? Sininen tussi käsissäni piirtää sanoja ja epämääräisiä lauseita paperille vimmatulla vauhdilla: sellotunnit, laulutunnit, öljyvärimaalauskurssi... Päätän, että ensi vuonna aloitan maalauskurssin. Sellon ostan sitten, kun olen iso ja rikas. Toukokuuksi suunniteltu Interrail-matka askarruttaa myös. Missähän kaupungeissa sitä kävisi? Entäs vappu sitten? Yritän parhaani mukaan saada ajatuksiani paperille, mutta ne ovat minua nopeampia. Jonkinlaisia listoja onnistun kuitenkin saamaan aikaiseksi.

Listaaaja. Minä todellakin olen listaaaja. Alan pohtia ilmiötä ja kaivan todistusaineiston, kalenterini, esille. Selaan muistiinpanoille tarkoitettuja loppuosan sivuja ja hymähdän itselleni. Joka ikinen tyhjä sivu on täytynyt eripituisista listoista: mitä kirjoja haluan lukea, mitä kursseja alon käydä ja paljonko niistä saa opintoviikkoja, missä Euroopan kaupungeissa on vanhoja linnoja, millaisia juttuja seuraavaan InSaneen voisi tulla ja kaikkea muuta maan ja taivaan väliltä. Kauppaan en juuri koskaan lähde ilman listaa, ja ennen lyhyellekin matkalle lähtöä keitettömme pöydällä pyörii pieni lappu, johon listailen mukaan tulevia tarvikkeita. Mikä huvittavinta, lukusalissa tajuan yhtäkkiä listaavani asioita, joista olen tehnyt listoja.

Yhden asian näitä listoja katselemalla voi ainakin päätellä; kesä on tulossa. Kun keskitalvella rustatut sivut ovat täynnä ankeita listoja opintoviikoista ja kursseista, alkaa viimeisimmissä listoissa pyöriä Interrailiin ja kesälomaan liittyviä asioita, kuten Euroopan eri kaupunkien välisiä matkustusaikoja. Listattuna asiat tuntuvat olevan jotenkin lähempänä niiden toteuttamista, toisaalta taas mikään ei tunnu niin hyvältä kuin vetää kynällä listasta yli jo suoritettu asia. Suljen kalenterin ja suuntaan nenäni sadannen kerran kohti kirjaan. Nyt on vielä keskityttävä! Ei enää montaakaan viikkoa siihen, kun pääsen toteuttamaan kevään kuluessa listaamiani, toinen toistaan mielenkiintoisempia asioita. Aika ei ainakaan tule käymään pitkäksi!

ANNUKA MÄENPÄÄ

Hermanni Sivonen

Viron kieltä ja soome keelt Tarton keväässä

Kahdessa kuukaudessa olemme jo oppineet olemaan tyrkyttämättä rahaa kassaneidin käteen kaupassa, ostamaan hapukoorea pussissa, keittämään tattaria, jättämään vaatteet narikkamummolle kirjastoon mennessä, teittelemään varmuuden vuoksi lähes kaikkia ja sanomaan "tsau".

Tätä kirjoittaessamme on kulunut kaksi kuukautta siitä, kun saavuimme kantamustemme kera harnaaseen ja loskaiseen Tarton kaupunkiin. Tarkoitus oli viettää viisi kuukautta opiskelijavaihdossa Tarton yliopistossa ja tehdä samalla työharjoittelua itämerensuomalaisten kielten laitoksella.

Pari ensimmäistä viikkoa ehti kulua ennen kuin lukujärjestys alkoi selvitä, koska mielenkiintoisia kursseja oli tarjolla niin paljon. Vaihto-opiskelijat voivat ottaa kursseja vapaasti lähes kaikista tiedekunnista. Olimme hyvässä asemassa, koska osasimme jonkin verran viron kieltä.

Valitsimme kursseja kieli-keskuksesta, viro vieraana kielenä -laitokselta, kirjallisuuden laitokselta ja Baltic Studies -opintokokonaisuudesta. Lisäksi opiskelemme Viron kulttuuria, historiaa ja kirjallisuutta. Kuten yleensäkin, luentojen taso ja kiinnostavuus vaihtelee.

Mielenkiintoista on ollut esimerkiksi tutustuminen viron sanaston kehitykseen Sissejuhatus eesti keelde -kurssilla ja luento *Kivikkaan Nimet marmoritaululla* -romaanista, joka kertoo Viron vapaussodasta.

Eniten olemme kuitenkin oppineet omilla opetustunneillamme. Teemme täällä suomen kielen syventäviin opintoihin kuuluvaa vapaaehtoista työharjoittelua opettamalla suomea muutaman tunnin viikossa. Meillä on kummallakin oma keskustelukurssi kerran viikossa, minkä lisäksi pidämme kielioppiharjoitustunteja ensimmäisen vuoden suomen opiskelijoille sekä praktiline soome keel -kurssia. Kurssilla käydään joka toinen viikko Suomi-instituutin järjestämässä elokuvaillassa, ja joka toinen viikko on tavallista opetusta yliopistolla.

Kielioppiharjoitustunteja varten

Elina Koskela ja Ilona Noponen – sanelsiset maailmalla.

on melko valmis opetusohjelma, mutta keskustelutuntien suunnittelun suhteen olemme saaneet vapaat kädet. Keskustelukurssilla tavoitteena on, että opiskelijat puhuvat mahdollisimman paljon itse. He esimerkiksi lukevat joka tunnille jonkin suomenkielisen uutisen ja kertovat siitä toisille. Jokainen pitää kurssin aikana esitelmän, joka on myös alustus keskustelulle. Suomen puhekielen eri muotoihin opiskelijat ovat päässeet tutustumaan, kun tunneilla on käynyt vieraita, jotka ovat kotoisin eri puolilta Suomea.

Yhden tunnin aikana kuunneltiin sekä Jaakko Tepon musiikkia esimerkkinä savon murteesta että kuultiin Helsingin uusimmat slangisanat. Viimeisten tuntien aikana on suunnitelmassa vielä ainakin pitää levyraati ja lukea suomalaisia runoja.

Lähtisit vai lähdeisit?

Opettamista, omia opintoja ja muita menoja on välillä vaikea sovittaa yhteen. Tuntien suunnittelu vie paljon aikaa, ja olemmekin viettäneet useita myöhäisillan tunteja kerraten suomen kielioppia ja puhdistaan kalvoja kynsilakanpoistoaineella.

Välillä toimintamme ei tunnu kovin ammattimaiselta, mutta toisaalta virolaiseen työkuultuuriin näyttää kuuluvan rento asenne ja huumori.

Opettamisesta olemme saaneet hyödyllistä kokemusta ja esimerkiksi keskustelukurssilla olemme oppineet itsekin paljon Viron kulttuurista ja virolaisten ajattelutavoista. Aiemmat muotorakenteen kurssin opit ovat osoittautuneet hyvinkin tarpeellisiksi, kun opiskelijat ovat kysyneet esimerkiksi, miksi sanotaan lähtisit eikä lähdeisit. Työharjoittelun kautta olemme päässeet osallistumaan monenlaisiin mielenkiintoisiin tapahtumiin, kun meitä on pyydetty esimerkiksi laatimaan tehtäviä lukiolaisten suomen kielen olympialaisiin ja pitämään siellä keskustelukokeita. Olimme myös Viron suomen opettajien seminaarissa, johon sisältyi lounas Suomen suurlähetystössä.

Kaiken kaikkiaan työharjoittelun yhdistäminen vaihto-opiskeluaikaan on hyvä ratkaisu. Sitä kautta opiskelijavaihdosta saa enemmän irti, ja se linkittyy paremmin opintoihin Suomessa. Työharjoittelu järjestyi melko helposti, kun laitokseltamme otettiin yhteyttä Tarton yliopiston suomen lehtoriin. Hän on suhtautunut opetustaitoihimme luotavaisesti, mutta kääntöpuolena on ollut se, ettemme ole saaneet juurikaan ohjausta. Keskenämme olemme kuitenkin voineet jakaa kokemuksia sekä suunnitella tunteja yhdessä.

Elämä täällä ei ole tietenkään ollut pelkkää opettamista ja opiskelua, vaan myös kommuunielämää asuntolan vaihtarisiivessä, käytävibileitä, kodikkaita iltoja vierailuilla Annelinnan neuvostolähiössä, iltapäivän pysähtynyttä tunnelmaa Narvan raatihuoneentorilla ja kävelyretkiä Emajoen rannalla.

Tarton kaupunki on sekoitus ränsistyneitä puutaloja, moderneja lasiseinäisiä liikerakennuksia ja vanhoja juhlavia kivitiloja. Kaupungin kauneuteen on jo tottunut: luennolle kiirehtiessä ei enää huomaa kuunnella Raatihuoneen kellon *Oodia ilolle* eikä ihastella yliopiston päärakennuksen valkoista pylväsrivistöä.

**ELINA KOSKELA
ILONA NOPONEN**

Jyy:n Rentukka

OPISKELIJAN
OLOHUONE

Ti-To 20-02

Pe-La 20-03

Keskisuomalainen

– päivän puheenaiheet
kesälläkin

“Etana, etana, näytä sarves, onko huomenna pouta”

– leikkisä loru, mutta keino ennustaa säätä.

Huomattavasti luotettavampi tieto on Keskisuomalaisen sääsivulla. Muita lähestyvän kesän puheenaiheita onkin vaikeampi ennustaa, mutta olivatpa ne mitä tahansa, Keskisuomalainen kertoo Sinulle taustatietoa ensimmäisenä.

Tilaa oma lehti ja
nauti kesäisistä lukuhetkistä.

P. (014) 622 133.
www.keskisuomalainen.net

KESKISUOMALAINEN

"Suomi täynnä perseenreikiä" syleilee Suomea kokonaisvaltaisesti.

"Vaalikaa kieltä koska minä en sitä vaali"

Maaliskuun 19. päivänä 2003
Turskaratsia teki sen,
mihin Sanen taistolaisryhmä
ei viime vuonna pystynyt.
Se sanaili, soitti ja lauloi
itsensä Kieltenlukijoiden
euroviisujen voittoon.
Turskaratsian voitokas
biisi *'Suomi täynnä
perseenreikiä'* valloitti
kuulijansa kertarysäyksellä.

On viimeinen, mutta aurinkoinen, tiistai-iltapäivä. Turskaratsian keulahahmo MC Kelmee Mestari eli Antti Klemi on saapunut yliopiston kirjaston kahvilaan kertomaan InSanelle tarinansa. Hän suhtautuu voittoon tyynesti, vaikka kappale keräsikin maksimipisteet sekä tuomaristolta että yleisöltä.

– Kaikki kunnia kanssakilpailijoille, mutta mikään muu ei meille olisi riittänyt kuin voitto, MC Kelmee Mestari kertoo kunnianhimoisesta suhtautumisestaan kilpailuun.

– Tärkeintä oli kuitenkin se, että saimme yleisöltä täydet pisteet ja jengi nousi encoren aikana jopa tuoleistaan tanssimaan.

Turskaratsian rynnistys ei hydy euroviisuvoittoon

MC Kelmee Mestari – Antti Klemi.

Turskaratsia ilotaloon

Turskaratsia sai alkunsa jo vuonna 2000: kaksi Anttia, Klemi ja Turunen, heittelivät juhannusfestareilla riimiä ja pistivät tämän pohjalta pystyyn projektin nimeltä **Antz**. Myöhemmin Klemistä tuli MC Kelmee Mestari, Turusesta DJ **Diktaattori** ja bändistä Turskaratsia. Nimen alkuperää penäyttäessä MC Kelmee Mestari antaa kattavan selityksen sen etymologiasta.

– Antti Turusen lempinimi on Turska, mutta toisaalta turskaksi sanotaan myös prostituoidun asiakasta. Kun poliisi tekee ratsian esimerkiksi ilotaloon, on kyseessä turskaratsia.

MC Kelmee Mestari kertoo aikaisemmin esittäneensä euroviisujen voitokasta kappaletta yksiseen festareilla pienille yleisöille. Kun tilaisuus tuli lähteä Kieltenlukijoiden euroviisuihin, otti taitava sanaseppo yhteyttä opiskelukaveriinsa **Juha Kraapoon**, joka nimettiin bändin kitaristiksi, **Lumimieheksi**. Tästä kokoonpano kasvoi vielä muutamalla hengellä: **Korpraali Luopio** saatiin soittamaan toista kitaraa ja **Hanna Männikkö** eli taustalaulaja **Honey** tuomaan naiskauneutta ja oikeaa musikaalisuutta. Ennen suurta koitosta yhtye ehti harjoitella nelisen kertaa.

– Biisi muotoutui joka harjoituksissa ja se oli kasvattava kokemus. Ensimmäisissä treeneissä Lumimies esimerkiksi halusi tietää, mistä nuotista räppään. Puheen sävelkorkeutta ei ole sinänsä tullut ajateltua, kun olen heittänyt riimiä pelkän biitin päälle.

Haasteellisempia tekstejä

Hauskanpito ja kielellä vääntely ovat

MC Kelmee Mestarin tärkeimmät motiivit räppäämiseen.

– Innostus riimeillä leikkimiseen antaa samalla mahdollisuudet kehittää teksteihin myös julistuksen-omaisuutta. Vaikka huumori onkin teksteissäni vahvasti läsnä, täytyy hommassa silti olla kunnon asenne mukana. Löysäilemään ei ruveta.

MC Kelmee Mestari sanoo, että rap-lyriikat syntyvät parhaiten väsyneessä mielentilassa, yön pikkutunneilla. Pyrkimys yhä haasteellisempien tekstien kirjoittamiseen on kasvanut koko ajan.

– Yleensä rap-teksteissä asiat ovat aina ”kuin jotain”. Kriteerit ovat kuitenkin ajan myötä kasvaneet, ja nykyään yritän löytää lyriikkaani oikeita ja painavia lauseita.

Ironinen ja härski ”Suomi täynnä perseenreikiä” lokahti MC Kelmee Mestarin mukaan varsin luontevasti Kieltenlukijoiden euroviisujen kisakappaleeksi.

– Biisi kuvaa hyvin suomen kielen oppiainetta ja syleilee kokonaisvaltaisesti Suomea muutenkin. Siinä on jokaiselle jotakin.

Äänityksiä ennen kesää

Menestyksen alla on mielenkiintoista tietää, mihin Turskaratsia aikoo seuraavaksi iskeä. Uutta materiaalia on

”BIISI KUVAA HYVIN
SUOMEN KIELEN
OPPIAINETTA
JA SYLEILEE
KOKONAISVALTAISESTI
SUOMEA MUUTENKIN.
SIINÄ ON
JOKAISELLE JOTAKIN.”

valmiina jo kolmen biisin verran, ja äänityspuuhiin olisi tarkoitus ryhtyä ennen pakollisten kesätöiden alkua.

– Lähdemme alkuun liikkeelle kotistudiopohjalta. Muuten tulevaisuuden suhteen pidetään matalaa profiilia, mutta katsotaan nyt... Olen jo aikaisemmin heittänyt räppipätkiä internetiin, ja tietyt tahot ovat kyllä olleet asiastamme oikein innostuneita. Kävi kuinka kävi, koko Turskaratsian taustaryhmä on valmis jatkamaan projektissa.

Hän lupaa johtaa Turskaratsian ensi vuodenkin euroviisuihin, jos käsky käy. Pieni varaus kuitenkin jää ilmaan: liian suuria staroja ei kilpailuun huolit.

**ANNUKKA MÄENPÄÄ
HERMANNI SIVONEN**

Yön kuviin, hämäriin tunnelmiin

On merkillisen valoisa kevätilta Kortepohjassa. Ilmassa tuoksuu hiekka, kosteus ja keväinen levottomuus. Menen Kortepohjan ylioppilaskylän D-taloon tapaamaan kuudennen vuosikurssin suomen opiskelijaa, **Harri Onnilaa**, tarkoitukseni esittää hänelle muutamia kysymyksiä hänen viime kesänä julkaisemastaan runokokoelmasta. Harri ottaa minut vastaan tunnelmavalaistussa opiskelijayksiossä, kohteliaasti ja vieraanvaraisesti kuten aina.

Sinulta (runoilija ja minä olimme tehneet sinunkaupat ennen haastattelun alkua) ilmestyi viime kesänä omakustanne *Osia Aironkoliasta – Hirtettyjen Rekordien metsä*, joka sisältää runojasi vuosilta 1997–2002. Kerro, mistä sait ajatuksen omakustanteen tekemiseen ja miten toteutit sen?

Vuoden '94 tienoilla kirjoitin ekan kerran jotain, mitä itse kutsuin runoksi. Sittemmin tuli tunne, että runot eivät ole olemassa, jollei niitä kukaan muu lue. En halunnut tyytyä pelkkään pöytälaatikkokirjoitteluun, ja

kun joku vielä sanoi, että mun pitäisi kirjoittaa runot säilyvämpään muotoon, niin syntyi ajatus siitä, että julkaisisin edes jonkinlaisia vihkosia, joita antaisin ystäville. Kysyin ennakkoon hieman yli 30 ihmiseltä, kiinnostaisiko heitä tilata kokoelmani ja koska kukaan ei halunnut minusta vihamiestä, yhtään kieltävää vastausta ei tullut.

Kerro, mistä kokoelman nimi tulee.

*10 vuotta sitten mietin muutamien kaverini kanssa, että jos kirjoittaisimme kirjat, niin minkä nimisiä ne olisivat. Vaikka nimestä saattaa löytää yhteyksiä erääseen **Arto Paasilinnan** kirjaan, ei Paasilinna kuitenkaan ole inspiroinut minua kirjoittamaan, eikä myöskään varmasti päinvastoin.*

Eikö ollut vaikea viedä runoja painoon, toisin sanoen päättää sitä, etteivät runot tule enää valmiimmiksi? Oletko muokannut runoja jälkikäteen?

Olin päättänyt jo etukäteen, etten lähde muuttamaan tekstejä

myöhemmin, sillä niiden muokkaaminen olisi loputon suo. Ehkä runoistani olisi muokkaamalla tullut vielä 'parempia', mutta sitten niistä myös häviäisi se, mitä olin ajatellut kirjoitushetkellä.

Runossasi Viisi taalaa kirjoitat "Yritän kertoa itsestäni, mutta kierrän totuuden välttääkseni valheen". Pitääkö runojasi peilata oman elämäsi kautta?

Ajatukset ovat minua, mutta toivottavasti ei ole läpinäkyvää, pohdinko runoissa omia vai joidenkin muiden tekemisiä tai tekemättömyyksiä.

Onko runoille enää paikkaa nyky-yhteiskunnassa?

Niin kauan kuin on yksinäisiä ihmisiä, kirjoitetaan runoja ja luetaan niitä... Kun yksinäinen ihminen kohtaa toisen yksinäisen ihmisen, on hetkessä lukijakunta! (Haastateltava tehostaa ilmausta teatraalisella kädenliikkeellä). Runous on läsnä koko ajan, mutta se nousee esille elämäntilanteesta riippuen. Runojen pariin hakeutuu, kun elämä pysäyt-

tää: positiivisesti tai negatiivisesti.

Suurin osa runoistasi käsittelee jotenkin surua, kaipausta tai haikeutta. Eikö runoja voi kirjoittaa onnellisista asioista?

Onnellisista asioista voi kirjoittaa, mutta ne eivät ole kovin uskoittavia, koska ne eivät perustu todellisuuteen... :-). Totta puhuen, silloin kun on hyvä fiilis, ei itselläni 'ole aikaa' kirjoittaa. Tämä on toisaalta surullista (ylittäen ilostakin löytyy surua!), jos ihminen ei osaa pysähtyä miettimään iloisia hetkiä, vaan antaa niiden mennä huminalla ohi. Vastoinikäymisillä on myös mielestäni paljon suurempi tarinavoima kuin onnistumisilla. Onnea ei ole olemassa, jollei ole myös toista puolta. Kun joku asia on edessä, niin siinä näkee kaikki mahdollisuudet, mutta kun tämän asian elää läpi, niin todellisuus rajaa lukemattomat vaihtoehdot vain yhdeksi. Tämä voi toteutua esimerkiksi siten, että ihmisellä on suuri unelma, mutta ihminen ei uskalla mennä sitä kohti sen vuoksi, että pelkää ettei se tunnukaan niin hienolta kuin on odottanut.

Mikä nousee runokokoelmasi pääteemaksi?

Jos se pitäisi tiivistää yhteen sanaan – toivottavasti sitä ei kuitenkaan tarvitse koskaan tehdä – niin se olisi yksinäisyys. Voisi miettiä, onko olemassa hyvää yksinäisyyttä ja onko jokaisella olemassa toinen ihminen, jonka kanssa olisi parempi olla kuin yksin? Erääksi teemaksi voisi mainita myös itsensä hyväksymisen. Ihminen hakee usein hyväksyntää muilta ihmisiltä, mutta muiden hyväksynnästä ei kuitenkaan ole mitään hyötyä, jos ei itse ensin hyväksy itseänsä. Ja vaikka teos on yksissä kansissa, omasta mielestäni se ei ole mikään dynaaminen kokonaisuus. Ja kun se ei ole eheä kokonaisuus, niin siinä on sekin mahdollisuus, että seassa on jotain hyvääkin...

Tietyissä piireissä sinut tunnetaan aikamoisena huumoriveikkona. Onko runoissasi huumoria?

Vakavalla mielellä ne on kirjoitettu, mutta ehkä hauskuutta ilmenee paikoitellen sanaleikeissä. Kyynelten seassa on siis nauruakin, koska itse olen sitä mieltä, että nau-

Harri Onnila kirjoittaa kaipausta kauneuteen.

run ja itkun raja on usein hiuksenhieno. Hauskaa Harria ja runoilija Harria yhdistää ehkä sanoilla leikkiminen, joka ei taida valitettavasti onnistua kummassakaan tapauksessa...

Runoissasi on sekä loppusointua että vapaampaa muotoa. Miksi?

Loppusoinnuissa kiehtoo se, että samalla välittää ajatuksen ja se, että sanat toimivat myös lausuttaessa. Aforismimaisessa ja tiiviissä tyyliä kiehtoo se, että mahdollisimman lyhyesti sanoo paljon. (Tässä välissä haastateltava toteaa, että hänestä tuntuu siltä, että hän olisi onnistunut runoutensa kaikissa teemallisissa ja tyyllillisissä tavoitteissa, ainakin omien vastaustensa perusteella...)

Aiotko tulevaisuudessa julkaista toisen runokokoelman?

Toinen kokoelma näyttää epävarmalta. Sillä voihan olla, että olen jo viimeisen runoni kirjoittanut, sillä vaikka eivät runoni mitään eikka leikkaa olekaan, niin on niiden syntyminen silti vaatinut tietyn fiiliksen.

Toisen kokoelman ilmestymisen esteenä ei ole ainakaan ensimmäisen kokoelman saama murskaava kritiikki.

Eräs Harrin ystävä oli nimittäin todennut kokoelman saadessaan, että "tämä on pieni askel runoudelle, mutta suuri askel Harri Onnilan runoudelle."

LEENA MÄYRY

Tunnusmerkitön

Jos tietäisin tulevasta, en antaisi minkään tapahtua viimeistä kertaa. Seuraavaakaan. Vielä kerran ajattelin syytöksiä olevan aina enemmän kuin syyllisiä, mutta en koskaan enää. Tunnusmerkitön on yksinäisyys. Mitä aiemmin ei kaivattu, on nyt itse tarkoitus. Itseltä ryöväty sekini. Kun sanoin kello viiden tuoksuvan, valehtelin vain tunnin. Ja kaiken edellisen jälkeen haluaisin luoda Sinulle merkittävän lauseen.

Hetkiä pidäteltiin

Hetkiä pidäteltiin kunnes ne olivat ohi elämättöminä odoteltiin muka totuutta sade rummutti uneen, joka ei näkisi aamua.. oli aika pyyhkiä kyynleet, koska uudet olivat jo tulossa. yön kuviin, hämäätiin tunnelmiin. Itseltä ryöväty sekini.

Ajalla on siivet

Ajalla on siivet, joilla se liittää maiseman yli vain yhden kerran. Huolehdi että olet silloin paikalla.

Kahdeksan kuukauden loppurutistus

Opetusharjoittelusta sanotaan, että se on rankka vuosi, jonka aikana ei ehdi tehdä mitään muuta. En ole täysin samaa mieltä. Harjoitteluvuoden aikana täytyy vain osata olla monessa paikassa yhtä aikaa ja käyttää tuntikaupalla aikaa asioihin, joihin normaalielämässä menisi vartti. Opetusharjoittelu on kuitenkin monipuolinen ja hyödyllinen opintokokonaisuus, ja vuoden aikana kuva tulevasta ammatista selkiytyy toden teolla.

Opettajan pedagogiset aineopinnot koostuvat kolmesta harjoittelujaksosta, kenttäharjoittelusta ja erilaisista luentosarjoista, joista osa on valtavia massaluentoja ja osa taas käytännöllisempää pienryhmäopetusta. Itse harjoittelussa toimitaan yleensä neljän hengen kotiryhmissä. Normaalkoulun yläasteen (nykyään perusopetuksen vuosiluokat 7–9) ja lukion lisäksi osan äidinkielen ja kirjallisuuden harjoittelusta voi suorittaa myös yliopiston kielikeskuksen S2-kursseilla tai Jyväskylän palvelualueen oppilaitoksessa. Yhteensä pidettäviä tunteja on kullakin harjoittelijalla vuoden aikana 25, mutta esimerkiksi korjattavat aineet ja kokeiden suunnittelu vähentävät varsinaisten harjoitustuntien määrää. Kunkin harjoittelujakson alussa sovitaan ohjaavan opettajan kanssa, mitkä tunnit harjoittelijat pitävät ja milloin. Opetusryhmiin tutustutaan seuraamalla ohjaajan pitämiä tunteja. Oma tuntisuunnitelma esitellään ohjaajalle muutamaa päivää ennen pidettävää tuntia ja oppituntien jälkeen järjestetään palautekeskustelu, jossa ohjaajan lisäksi myös tuntia seuranneet kotiryhmäläiset antavat palautetta. Mahdollisuuksiensa mukaan kotiryhmäläiset siis seuraavat toistensa tunteja ja muutenkin

sulautuvat vuoden aikana erittäin tiiviiksi joukoksi.

Didaktiikkaa, ryhmätöitä ja stereotyyppien vahvistumista

Ainedidaktiikan luennot tukevat hyvin käytännön harjoittelua. Tänä vuonna didaktikon johdolla on käsitelty mm. erilaisia opetusmetodeja, lukutaitoa, kirjoittamisen ja kielipin opetusta, mediakasvatusta, kurssisuunnitelmia ja eri oppikirjojen sisältöä. Kevätlukukaudella tehdään kasvatustieteen proseminaari ja laaditaan filosofinen minuussalkku eli harjoitteluvuoden portfolio. Muiden aineiden harjoittelijoita tavataan luentojen lisäksi syys- ja kevätseminaareissa, jolloin esitellään eri kokoonpanojen aikaansaannoksia. Eniten kritiikkiä opiskelijoiden keskuudessa on saanut ns. sekaryhmyöskentely, jossa eri aineiden harjoittelijat työskentelevät yhdessä jotain annettua tehtävää. Perimmäisenä tarkoituksena on ilmeisesti ollut tutustuttaa tulevia kollegoita toisiinsa

ja vahvistaa aineenopettajaharjoittelijoiden me-henkeä, mutta kuten arvata saattaa, stereotyyppit ovat vain vahvistuneet ja ryhmätyötkin on tehty usein esityspäivän aamuna.

Harjoitteluvuoden aikana päällekkäisyyksiltä ei voi välttyä, mutta on silti aivan mahdollista opiskella samanaikaisesti myös jotain muuta. Itse asiassa mikä tahansa OKL:n ulkopuolinen kurssi tai seminaari tuntuu piristävältä vaihtelulta, jos muuten kaikki opinnot pyörivät opettamisen ympärillä. Kannattaa miettiä tarkasti, missä opintojen vaiheessa opetusharjoittelun suorittaa. Ei ole mitään järkeä suorittaa opetusharjoittelua "alta pois", jos perustaidot opetettavassa aineessa ovat vielä puutteelliset. Työmarkkinoillekin on hyvä lähteä, kun opetusharjoittelu on vielä tuoreessa muistissa, joten harjoittelu kannattaa säästää opintojen loppuvuosille. Omia tietojaan ja taitojaan on kuitenkin aivan turha aliarvioida, vaikka harjoitteluvuoden alussa ajatus Kalevalan opettamisesta ysiluokkalaisille tai lukiolaisten neuvominen aineistopohjaisen aineen kirjoittamisessa hirvittäisikin. Kannattaa pitää mielessä vanha viisaus: parhaiten oppii, kun itse opettaa. On myös lohduttavaa ajatella, että kukaan ei tietävästi ole koskaan saanut opetusharjoittelusta hylättyä arvosanaa, ja onneksi opetustaidon arvosanasta on luovuttu jo ajat sitten. Kaikki hyväksytään, jotka loppuun asti selviävät.

HANNA MÄNNIKÖ

Lue kirjoittajan pakina sivulta 12.

Annukka Mäenpää

Selviytyjät

Tämän lukuvuoden opetusharjoittelu vetelee viimeisiään. Tässä muutamien sanelaisten ajatuksia nyt, kun pahin on jo takana.

1. Mitä odotit harjoittelulta?
2. Mitä olet saanut?
3. Pahinta harjoittelussa?
4. Harjoitteluvuoden paras asia?
5. Mitä ohjeita tuleville harjoittelijoille?
6. Vieläkö tahdot opettajaksi? Miksi?

JUHA KRAAPO

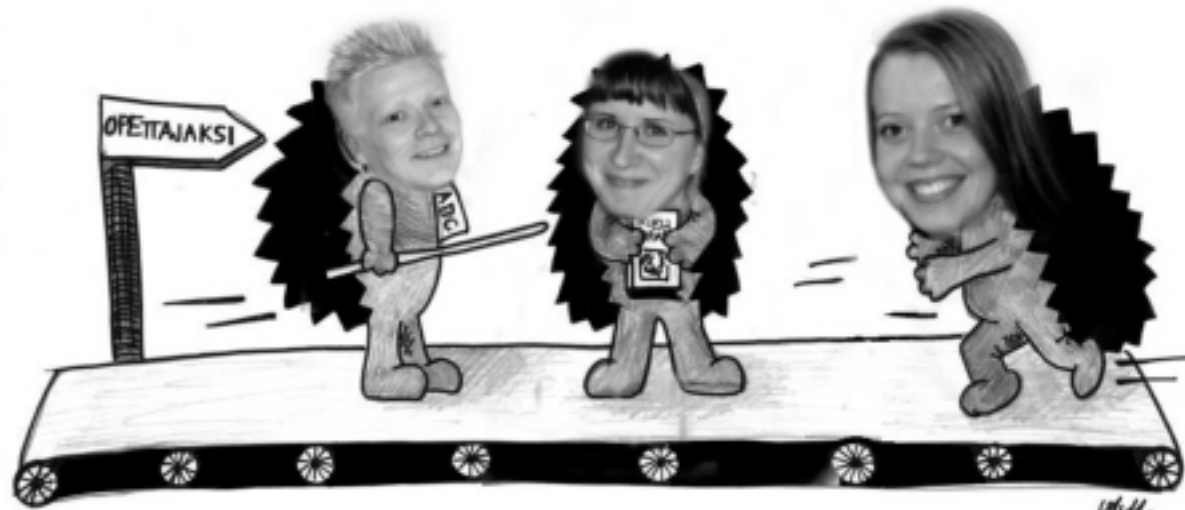
1. Olin kuullut ristiriitaisia juttuja epäolennaisuuksiin tarttumisesta, mutta toisaalta myös kehuja harjoittelun hyödyllisyydestä.
2. Olen saanut hyvää ohjausta, itsevarmuutta ja käytännön taitoja. Lisäksi olen oppinut suunnittelemaan tunteja nopeammin ja paremmin.
3. OKL:n oheisluennot.
4. Kenttäharjoittelu Multian yläasteella.
5. Ei kannata jännittää etukäteen tai pyydellä anteeksi. Kyllä siellä kerrotaan mitä tehdään ja miten tehdään.
6. Kyllä. Opettaminen on parhaimmillaan hauskaa.

HELI HEIKKILÄ

1. Hupaisia kokemuksia, vinkkejä, oppiaineen hahmottamista. Lisäksi toivoin, että aika kuluisi nopeasti.
2. Hermoromahduksia ja uusia tuttavuuksia.
3. Teennäisyys, koska kaikki on sirpaleista eikä vastaa todellisuutta. Paljon on hyvää, mutta paljon on turhaa, esim. luennot. Huonoa myös turhat ryhmätyöt, jotka syövät pohjaa hyviltä ryhmätyöiltä.
4. Se, että on ihmisiä, joiden kanssa voi jakaa hyvät ja huonot hetket. Ja se, että huomaa oppineeni miettimään miksi ja miten teen asioita, joita teen.
5. Ota rennosti ja opettele nauramaan asioille, itselle ja muille, hyvällä tavalla.
6. Opettajuus on aina ollut vain yksi vaihtoehto muiden joukossa. En vielä nyt halua päätoimiseksi opettajaksi.

SANNA LUOKOMAA

1. En oikeastaan yhtään mitään. Ehkä vähän pelotti. Olin pedagogisten perusopintojen jälkeen varma, että minusta ei koskaan tule opettajaa, joten odotukset oli aika nollassa. Ehkä kuitenkin odotin jonkinlaista valaistusta siitä, onko minusta tähän hommaan vai ei.
2. PALJON! Minustahan p****le tulee opettaja. Olen saanut itsevarmuutta. En lannistu takaiskuista, vaan oman arvontunto säilyy turpaansaanneista huolimatta. Eniten olen saanut toisilta harkoilta; olen saanut pitävän sosiaalisen turvaverkon.
3. Ensimmäinen harjoitustunti. Ääni vapisi, kädet tärisi ja olin paniikissa. Toinen paha juttu on ainainen kiire ja aikataulutus. Opiskeluajan vapaus on kadonnut jonnekin, mutta sille ei kai oikein voi mitään.
4. Parasta on pääkirjaston kahvio. Siellä on aina joku, jonka pöytään istua ja jolle purkaa sydäntään. Toiset aikien harkat on tuoneet vuoteen mielettömästi sisältöä.
5. Pitäkää omista tarpeistanne kiinni. Norssi voi viedä kaiken ajan, jos antaa sille edes pikkusormen. Ja vapaapäivät on tärkeitä. Niitä on vain otettava, jos niitä ei tipu syliin.
6. Enemmän kuin koskaan! Silloin saan takuulla puuhata työssäni niiden asioiden kanssa, joista eniten pidän. Toisaalta olen tarpeellinen: voin vaikuttaa ihmisiin, saavuttaa luottamusta. Ja olla hyvä itselleni.

Piirros:
Annikka
Mäenpää

Haluatko opettajaksi?

Miksi opetusharjoittelusta ei ole tehty vielä televisio-ohjelmaa? Siinä on kaikki laatuvihteen ainekset jo valmiina: nuoria ihmisiä, dramatiikkaa, kuolemanpelkoa. Toisin kuin muut tosi-tv-ohjelmat, *Haluatko opettajaksi?* olisi oikeasti todelliseen elämään perustuva sankariohjelma. Vai kuinka todennäköistä, vaikeaa tai vastenmielistä olisi esimerkiksi hengaila Lapissa juuri sinusta kiinnostuneiden viiden sinkkumiehen /-naisen kanssa, kuten uusimmassa *Escortissa*?

Mitä Suomen kansa kaipaa, on tosi-tv-ohjelma, jossa tuhansien kaltaistensa tavoin nuoret miehet ja naiset tekevät kaikkensa selvittääkseen hengissä villi-ihmisten keskellä ja jatkuvan arvostelun kohteena – yläasteella.

Kilpailijat olisivat luonnollisesti eri aineiden oikeita opetusharjoittelijoita, jotka kotiryhmissään suorittaisivat harjoitteluaan jossain Itä-Helsingin lähiökoulussa – jatkuvassa videotarkkailussa tietenkin. Kerran viikossa tulevassa ohjelmassa sitten ruodittaisiin harjoitustunteja ja arvioitaisiin harjoittelijoiden suoriutumista ääriolosuhteissa, kuten tapaamisessa ongelmavanhempien kanssa tai selvittämässä koulukiusaamistilanteita.

Palautekeskustelujen jälkeen

harjoittelijat voisivat katkerina kertoa oman versionsa tunnin kulusta ja mustamaalata muita kilpailijoita. Katsojilla olisi mahdollisuus osallistua ohjelmaan lähettämällä tekstiviesteillä kommentteja mm. harjoittelijan ulkonäöstä, mielipiteistä ja opettavien asioiden mielekkyydestä.

Vähän kuten *Haluatko filmittäähdessä* -ohjelmassa, jokaisen jakson jälkeen opetushallituksen nimittämä tuomaristo valitsisi kaksi surkeinta harjoittelijaa, joista yleisö voisi äänestää huonomman takaisin OKL:n luennoille.

Ohjelmasta ei tietenkään puuttuisi jännitystä, kuten ei oikeastakaan opettajan työstä. Ilta- ja viikokkalehdet saisivat viikoittain lööppiaiheita tyyliin: HARJOITTELIJAN JA YSI-LUOKKALAISEN ROMANSSI PALJASTUI tai YLLÄTTÄVÄ JUONENKÄÄNNÄ: LUOKALLA ON LUKIHÄIRIÖINEN!

Lukuvuoden kestävän jännitysnäytelmän jälkeen kilpailun voittaja saisi palkinnoksi viran haluamastaan kilttien ja kunnianhimoisten lapsukaisten hienostokoulusta, jossa kopiokoneet eivät ole koskaan rikki ja jossa ketään ei kiinnosta, onko opettaja nähty perjantaina. Alkossa vai ei. Luonnollisesti julkisuus toisi mukanaan myös talk show -esiin-

tymisiä ja muita vastuullisia vaikutusmahdollisuuksia.

Ohjelman juontajaksi sopisi hyvin joku opettajaksi opiskellut julkisuuden henkilö, niitähän riittää. Esimerkiksi eduskunnan juuri jättänyt puhemies **Riitta Uosukainen** (kokoomus, äidinkieli ja kirjallisuus) osaisi varmasti antaa rakentavaa palautetta ja uudella aluevaltauksellaan houkutella ruudun ääreen myös vanhempia katsojia.

Teiniyleisön takaamiseksi ehdottaisin Riitan pariin esimerkiksi **Jasper Pääkköstä** tai muuta nuorisoidolia.

Haluatko opettajaksi? tekisi paitsi kilpailijoista uusia julkiksia myös koko opettajainstituutiosta mediaseksikkään ja tavoiteltavan. Parhaaseen katseluaikaan sijoitettu kamppailu hyvän ja pahan välillä kokoaisi perheen yhteen seuraamaan koulun arkea ja yhtäkkiä koulun ongelmat olisivat kaikkien kansalaisten puheenaihe numero yksi. Kaikkihan ovat asiantuntijoita, mitä kouluun tulee. Parhaassa tapauksessa joku voisi vielä oppiakin jotain.

Tuotantoyhtiöille tiedoksi: jos joku haluaa tehdä tästä joskus fyrkkaa, niin puolet mulle!

HANNA MÄNNIKKÖ

**INTEGROIDU VIITERYHMÄÄSI
OSTA AITO, EDULLINEN
OPISKELIJAHAAALARI**

MHR-TYÖASUT
VOIONMAANKATU 6
JYVÄSKYLÄ
p. 620 710

Pyydä tarjous!

1

2

O L I K K O n ä ä OULU SA?

Osma oli Oulussa 14. – 15.3.2003

Tämänkeväinen Osma-tapaaminen järjestettiin Oulussa. Osma-viikonlopun ohjelmaan kuului paneelikeskustelu, saunontaa, syöpöttelyä, ulkoilua ja rentoa yhdessäoloa. Lisäksi tutustuimme Oulun yliopiston suomen ja saamen kielen laitokseen.

Paneelikeskustelussa aiheena oli, miten suomen kielen opiskelija voi vaikuttaa omiin opintoihinsa.

Kuva 1: Ulkoilulajina oli tällä kertaa mäenlasku. Energistä Osma-kansaa valmiina testaamaan mäenlaskutaitojaan.

Kuva 2: Mäenlaskukisa täydessä vauhissa. Laskutyyli oli, mutta maha-asento osoittautui parhaimmaksi etenemistavaksi.

Kuva 3: Turun joukkue vei mäenlaskukisassa ylivoimaisen voiton. Yleensä vetreät ja urheilulliset sanelaiset joutuivat tällä kertaa tyytymään loppupään sijoituksiin.

3

Teksti ja kuvat:
LEENA MÄYRY

– Verbaaliakrobatiaa
pursuava, ilolieminen
suomen lukijoiden
pää-ääninen
kannattaja
jo vuodesta 1992!

Saija, Elina, Jani ja Inka puhalsivat Sanen viime vappuna JYY-cupin voittoon.

Vapun kunniaksi luomme pienen historiallisen katsauksen Happykieleen. Tämä Sanen huumoripitoinen julkaisu ilmestyi vuosina 1992–2001 aina vapun alla. Tässä siis muutamia Happykielen helmiä vuosien varrelta viime vappuisten kuvien kera.

1994:

**PYRKIVÄTKÖ TOISET IHMISET
LIIAN LÄHELLE?**

pistä väliin FENNIGUMMI –
ja pysyt eristyksissä

OLETKO TURHAN VIRIILI?
käytä FENNIGUMMIA –
ehkäiset ei-toivotun toiminnan

LUISTAAKO LIIAN HYVIN?
ota FENNIGUMMI –
ja meno nihkeentyy

1997:

NYT JYSÄHTI!

Elämän tarkoitus -teoksen saavuttaman suuren suosion johdosta F-paino on kustantanut *Pasanen tarkoitus* -teoksen, jossa käsitellään supisuomalaisten sukunimien merkityksiä. Nimet, jotka ovat aikaisemmin näyttäneet pelkiltä nimiltä, avautuvat sinulle aivan uudessa valossa. Nimien takaa löytyy mitä uskomattomampia merkityksiä!

Kirjan ostoon houkuttelevana esimerkkinä toimikoon teoksen nimestäkin löytyvä helmi: (takaamme, etteivät helmet loppu tähän!)

Pasanen = "paskainen, likainen"

Nimi on todennäköisesti itäsuomalaista alkuperää. Sanassa esiintyvä sk-yhtymä on ilmeisesti karjalan kielen vaikutuksesta ollut mukana astevaihtelussa (sk:s). Avotavun heikon asteen on aiheuttanut i-loppuinen diftongi (vrt. hevoinen). Heikon asteen yleistymisen jälkeen ai-diftongin jälkikomponentti on kadonnut, ja jäljelle on jäänyt pelkkä a. Näin on päästy nykyiseen asuun pasanen. Lähtömuotona on siis ollut vielä nykyäänkin käytössä oleva muoto paskainen.

Osta tämä huikea teos (ovh. 143 mk) ja tarkista mitä naapureillesi ja tuttaviesi sukunimet todella tarkoittavat!!

1999:

Hätä!

Opiskelija (Suomenkielen) etsii kiireellä kradulleen oikolukiaa. Hinta ei este. Yst. vast. luottamuksella sanen ilmoitus taululle nimimerkille "Panikki". (en kehtaa laittaa yhteys tietojani tähän).

Luento on suuლისesti esitetty, tavallisesti pitkästä ja vaikeaselkoinen vastaus kysymyksiin, joita kukaan ei ole esittänyt.

Professori Jaska Lehtosen luennoilla kuultua

Ilona, Tiina, Riina ja Elina kippistävät vappupiknikillä Harjulla.

**AUKEAMAN JUTUT KOONNUT
ANNUKKA MÄENPÄÄ
JA SAIJA TAIVALMÄKI
KUVAT SANELAISTEN ARKISTOISTA**

1998:

**TASA-ARVOISTETTUJA
SANANLASKUJA**

(1. = originaali, 2. = tasa-arvoistettu)

1. Syö miestä rotan lailla.
2. Rasittaa naista kuin jyräjä.

1. Sanasta miestä, sarvesta härkää.
2. Spiikistä naista, utareesta uuhea.

1. Mies se on hävinnytkin.
2. Nainen se on hopeallekin tullut.

2001:

**KIELENPUHDISTUSTA.
TAI KIELEN PUHDISTUSTA.
IHAN MITEN VAAN.**

Murteet ovat nyt in, mutta trendikehityksen seuraava vaihe on totaalinen anglismien ja muiden rumien poistaminen kotoisesta kielestämme. Kielitoimiston ja Suomen kansan mainioiden ehdotusten mukaisesti vaikkapa seuraavanlainen keskustelu voisi olla jo aivan arkipäivää muutaman vuoden kuluttua:

- Terve. Me tultiin justin kilistojoukkueen kanssa etelästä. Kamala lentohelte. Taidan mennä kotiin ja oikaista itseni joukkoistuihmelle.
- Jaa. Mitäs meinaat illalla tehdä?
- Ajattelin käydä katsomassa sen uuden maahis elokuvan, pitäisi kyllä käydä ennaamassa liput sitä varten.
- Selvä. Ootko muuten kuullut Apulannan uutta yksilettää?
- Joo, mulle tuli aivan iskeenä se, miten hyvä se on. Ja niillä on aivan mahtava lavaviehäkkikin!
- Totta. Mutta haista. Mulla on kainalossa Lumenen uutta kiepporaikastinta!
- No vau, mulla on saman sarjan kostetta ja pesettä. Ja sen silmiraje on myös hyvää.
- Mä olin kesällä raiteilemassa. Toivottavasti en saanut mitään kärkeä niistä Itä-Euroopan onkaloloista. Helsingin onkalolaiseen verrattuna ne on tosi likasia. Ja tulihan sitä muutenkin näin yksiletyttönä vähän heiluttua ilman lyhiä...
- No, kerranhan tässä vain toistioita ollaan!
- Nii. On muuten nälkä. Käytäisiinkö suurostalolla syömässä?
- No käydään vaan. Siellä onkin uusi pienoisliallerimyymiö.

2000:

SANAHELINÄÄ – KILINÄÄ

Yliopisto aikoo vaihtaa suomen kielen laitoksen nimen. Fennicumista on tulossa Kilistikka. Laitos on ollut aikaisemmin Kilistikka, joten uudesta nimestä ei ole kysymys. Minkälaisesta siis?

Kilistikka on nimi, joka kilahtaa korvaan. Yhdyssanan alkuosa killi on eläimen nimi, mutta kilin merkitys suomen kielen opiskelussa ja tutkimisessa jää aika lepuksiksi. Loppuosasta stikka on puolestaan tyylikäs ja nykyaikainen termi, joka tunnetaan myös esimerkiksi logistikasta, stylistikasta, mutta ennen kaikkea zoologistikasta. Stikka siis kantaa itsessään tieteellisen voimakkuuden sävyn.

Ennen Fennicumilla oli fennistejä, pian siellä ollaan kilistejä, jotka harrastavat killismiä. Ei, killisevä nimi ei kolahda kuulijalleen tarpeeksi. Eikö olisi mitään muita ehdotuksia?

Vuohistikka olisi yksi. Vuohismi ei kuitenkaan kerro suomen kielestä sitä syvintä olemusta. Vuohisti kuulostaakin lauhkealta ja väljästi lattealta.

Entä lammastikka? Lammakka on kyllä niin ikään valkoinen eläin, mutta lammisti olisi nimensä mukaan tyhmä ja lauhkea lammismien kannattaja, jolta puuttuisi voima ja kunnia.

Pässistikassa sen sijaan on potkua, mutta siihen liittyy kaksikin ongelmaa: pässisti yksinkertaisesti leimaa itsensä tyhmäksi, ja ulkomaalaisille voi koitua ongelmaksi kirjoittaa ja tavata nimeä, jossa on sanan alussa Ä, mikä lie umlautti onkaan.

Entä jos laitoksen väkeä kutsutaisiin pukkisteiksi, pukkismin tuntijoiksi? Laitoksen nimi olisi silloin Pukkistikka. Siinä ei kuitenkaan ole tarpeeksi kaikkia ja tyyliä, sama jos Fennicum olisi Vennikumi. Pukkistikkaan voisi lisätä ulkomaista materiaalia, jolloin siitä tulisi Bukistikka. Ei, silloin pukka olisi vain lihava.

Bukistikka kuulostaa hyvältä. Tarkkaan kun lukee ja kuuntelee, niin tuossa nimessä, peijakas, onkin merkityksiä oikein hyvästi. Buk viittaa kirjoihin, joita bukisti lukevat paljon, ja aina hyvä stikka sivelee tieteellisen voimakkuuden sävyä sopivasti pullean B:n suojaksi, jolloin nimestä tulee soinnikas ja jyrä. Sitä paisti bukismi on melkein sama kuin kubismi, bukismilla on uskottavuutta.

Ja jos Kilistikka kilahtaa, tulee Bukistikasta mieleen pukahdus, jossa siinäkin on enemmän mahtia ja alkuvoimaa kuin...

"Sane on kone" kuului kannustushuutona Canthin patsaalla.

Sanen pj. Saija vapputunnelmissa.

Yliopiston rehtori Aino Sallinen onnittelemassa sanelaisia.

JYY-cup järjestettiin tänä vuonna toisen kerran. Kyseessä on JYY:n liikuntavaliokunnan jäsenilleen järjestämä luvuvuoden kestävä turnaus. Tarkoituksena on vilkastuttaa ainejärjestöjen välistä toimintaa ja tutustuttaa ainejärjestöjen ihmisiä toisiinsa. Jotta kynys osallistumiselle olisi mahdollisimman alhainen, lajit eivät ole kovin vaativia fyysisesti.

Puolet pisteistä tulee menestyksen ja puolet joukkueen yhteistoiminnasta ja tsempeistä. Cupin voittanut joukkue saa kunnian lakittaa Minna Canthin patsaan vappuaattona. Viime vuonna Sanen joukkue taisteli voiton ja peejimme Saija kipusi Minnan olkapäille satapäisen simahuuruksen opiskelijalauman hurratessa. Tällä kaudella mestaruuskankkunen selvästi vaivasi Sanen tiimiä ja sijoitukseksi jäi vaatimaton 11. – tuomaripeliä?

Tämän vuoden cup koostui viime vuoden tavoin neljästä osakilpailusta, joista kolme parasta sijoitusta laskettiin lopputuloksiin. Näin siis yhdestä sai olla pois. Tähän oljenkorteeseen Sane joutui turvautumaan, kun toiseen osakilpailuun ei saatu riittävää määrää kilpailijoita. Myöhemmin kuulin, että neljä olisi riittänyt ohjeissa mainitun kuuden sijaan – tuomaripeliä. Muuten osanotto oli Sanelta hyvä, ja viimeisessä osakilpailussa oli laittaa jopa vaihtohenkilöitä loukkaantuneiden tilalle kentälle.

Ensimmäinen osakilpailu käytiin Poltetta puntissa -tapahtuman yhteydessä Monnarilla 9.10.2002. Lajeina oli erilaiset ryhmän yhteistyökykyä mittaavat lajit: köysitemppu, ihmiskulkuneuvo, bändi ja tulitikkutehtävä. Vähemmän urheilullista kuin olimme odottaneet, joten sijoitus oli viimeinen – tuomaripeliä.

Seuraavaksi Sane osallistui kolmanteen osakilpailuun, lumihankifutikseen 6.3.2003.

Palkkana oli Jyväskylän jää. Raskas taisto talvi-illassa toi kuudennen sijan, kiitos Hermannin rytmikkään rummutuksen ja vastustajan maalin puhtaana pitämisen.

Neljäs ja ratkaiseva peli-ilta oli 8. huhtikuuta. Turnaus sisälsi kolme eri kivaa peliä. Ensin pelasimme hämähäkkifutista, jossa Outi onnistui rikkomaan Sanen yli kuukauden kestäneen maalittoman jakson. Seuraavaksi pieksimme koripallossa vastustajamme Omituisen Kirjavat Leilat hurjin 7–1 lukemin. Istumalentiksessä annoimme vastustajien tyttöjoukkueelle lopussa voiton ja hävisimme urhoollisesti 32–23.

Minna Nousiainen

Miten viime
vuonna
JYY-cupissa
voittaneelle
Sanelle
kävi nyt?

Tuomaripeliä!

Minna Nouslainen

Kuva ylh.: Sane-pyramidi.
Taustakuva: "Sanen versio nelivedosta".

Väsyneinä pelasimme hämis-futista yhden lisäpelin antaen Leiloille revanssin mahdollisuuden: voitimme 4–0. Hyväntahtoisuudestamme ja voitoista huolimatta tuomarit eivät taaskaan olleet puolellamme, vaan Sane jätettiin viimeiseksi – tuomaripeliä. Tänä vuonna kävi siis näin. Sane kärsi viimevuotisesta menestyksestään.

Mutta ensi kaudella tuodaan "poika kotiin". JYY-cup jatkuu uusin lajein syksyllä. Epäluottamuslauseita kapteenia kohtaan voi toki esittää, mutta vallanvaihtoa tuskin tulee tapahtumaan.

JANNE SAARINEN

MINUN PÄIVÄNI

Heräämme aamusta riippuen klo 6–8, ja joka ikinen aamu on noustava, vaikka kuinka väsyttäisi. Noora on yöllä kömpinyt viereeni, joten yleensä näen ensimmäisenä iloisen hymyn. Aamuhommiin menee helposti puolitoista tuntia, mikäli petaan sängyt ja juon kahvit. Aikaa kuluu usein enemmänkin, etenkin aamuina, kun joku keksii pyyhkiä pyllynsä jättikokoisen pehmonallen syliin tai kun nooran-metsästysvainuni ei ole vielä herännyt. Kun pitäisi pukea tai harjata hampaat tuo peikkotukka kömpii sohvan taakse piiloon. Nykyisin muotia on myös sängyn alle ryömiminen, onhan se äidille huomattavasti haasteellisempi kohde. Sieltä tuo 2-vuotias hykertele tyttäväisenä vähintään kerran aamussa.

Jos onnistun saamaan molemmille vaatteet niskaan ja Nelli-koiralle hihnan kaulaan, on edessä uudet haasteet. Yhden kerrosvälin matkaamiseen voi saada kulumaan yllättävän paljon aikaa, kun joku pitää hissiä varattuna ja yksi meidän katraasta päättää lähteä kipeämään rappuja väärään suuntaan.

Sitten kun olemme ulkona, on vuorossa matka päiväkodille vilkkaasti liikennöidyn tien varrella (lue: tie täynnä aamukiireisiä egoistiautoilijoita). Mitä kiireempi olisi, sitä varmemmin Noora haluaa kävellä itse. No, seuraavaksi "keskustelemme" siitä, voiko keskelle suojatietä pysähtyä valittamaan myttyrällä olevaa sukkaa. Tässä vaiheessa äidin hermot alkavat kirstyä uhkaavasti. Toisaalta, kuka voisi olla äkäinen ihmiselle, jolle linja-auton näkeminen aiheuttaa

tasahyppyjä ja riemun kiljahduksia?

Kun vihdoinkin saan päiväkodin portin takanani kiinni, voin alkaa miettiä päivän ohjelmaani. Sullon tavarat reppuuni ja lähdän pyöräilemään yliopistolle matkaseuranani hyvää musiikkia. Pitäisi tulostaa esseitä, lukea viikon sähköpostit, osallistua verkkokeskusteluun, uusia lainat, etsiä kirjoja, etsiä töitä, maksaa laskut. Aikaa kaikkeen on ehkä viisitoista minuuttia; kerkeän tehdä puolet jos pääsen koneelle. Luennoilta olen myöhässä vain kaksi minuuttia.

Päivä yliopistolla kulkee samaa rataa. Luksuspäivänä istun ystävien kanssa kahvilla ihan rauhassa, huolimatta siitä, että pitäisi tehdä kaikkea muuta. Saatan jopa käydä kirpputorilla!

Neljän jälkeen kaahaan kotiin, heitän repun eteiseen, nappaan koiran, kaupakassin ja rahapussin ja suuntaan kohti päiväkotia.

Päiväkodin pihalta saan mukaani kuraisen kaksivuotiaan, joka maiskuttelee hiekkakakkaa. Ja joka aidosti riemastuu minut nähdessään.

Matkalla kauppaan juttelemme päivän kuulumiset. Kauppareissusta ei ole mitään muuta sanottavaa kuin: kuka häivähti on keksinyt laittaa irtokarkit ja kuivatut hedelmät alle metrin tasolle?!

Kotona ensimmäinen saavutus on saada kaupakassi, tarhareppu, kuravaatteet ja kaikki eläväiset sisäpuolelle ja ovi säppiin. Siinä välissä voi huokaista. Nellin tassut pestään ja muiden ulkovaatteet nostetaan lattialta, jolloin jäljelle jää arviolta kymmenen kiloa hiekkaa (talvella lunta vastaava määrä).

Jos minulla käy tuuri, televisiosta tulee muumeja ja minulla on 20 minuuttia aikaa laittaa ruokaa. Eli pastaa ja jotakin. Samalla täytän tiskikoneen – en suostunut äidiksi ilman tuota ylellisyyttä – ja luen aamun Hesaria ohimennen.

Ruuan jälkeen imuroin ja sitten leikimme Nooran kanssa. Kirjanlukuleikki on aika kiva, yhtenä päivänä sain luettua kaiken kaikkiaan kymmenen sivua tenttikirjaa. Myös viikataan pyykkii – leikki on hauska, mutta useimmiten voiton

vie ulkoilu-, lego-, junarata-, keittiö- ja äiti, lue minulle satua -leikit.

Sanokaa mitä sanotte, mutta tunnustan, että puoli kahdeksalta katsomme yhdessä televisiosta Salkkarit, jos kaikkia ohjelmia ei ole peruttu jonkin typerän urheilutietelun takia. Samalla Noora syö iltapalan. Sen jälkeen vuorossa on muut iltaohjelmat. Hampaiden pesun aikaan on pienimuotoinen takaa-ajo taas kohdallaan. Sitten on illan paras hetki: iltasatu. Sadun jälkeen käymme yksipuolista keskustelua siitä, pitääkö kaksivuotiaan alkaa illalla nukkumaan vai ei.

Puoli kymmeneltä, kun hiljaisuus on koittanut, olisi aika alkaa opiskelemaan. Motivoitunut opiskelija on tässä vaiheessa hautautunut jo aika syvälle väsyneen äidin alle ja uni voittaa. Mutta sitä ennen on käytettävä vielä koiria ulkona, kerättävä lelut ja vaatteet, siivottava keittiö ja käytävä suihkussa.

Ja kun vihdoinkin kaatuu kirjan kanssa sänkyyn, silmät luppasevat jo niin, ettei lukemisesta tule mitään. Ja ihminen tarvitsee untakin, vaikka yleinen käsitys kai on, että opiskelija ei tarvitse yhtään mitään.

Viikonloput kuluvatkin usein opiskelun parissa, kun toinenkin "aikuispuolisko" on kotona. Mutta kyllä me siivotaan, ulkoillaan, kyläillään ja oleillaankin.

Mietin usein, että lapsettomilla opiskelijoilla mahtaa olla tylsää. Eihän heillä ole mitään tekemistä! Sitten tajuan, että he saattavat viettää sitä kuuluisaa vapaa-aikaa ja ehkäpä he opiskelevat ahkerasti. Itse olen kyllä sisäistännyt aika hyvin tämän "ei haittaa, jos essee on puoli vuotta myöhässä" -ajatuksen. Ja olenpa kyllä ollut mukana myös opiskelijabileissä kerran jos toisenkin tämän vuoden aikana.

Parasta kuitenkin on, että minulla on pieni ystävä, joka herättää minut päivittäin tylsästä tehokkaasta ja vastuuntuntoisen aikuisen maailmasta ihastelemaan maailman pieniä ihmeitä (lätäkko, muurahainen jne.). Sitä paitsi, saan osakseni mielettömät määrät pyyteetöntä rakkautta ja aitoa iloa.

PAULA KORKALA

EPISODEJA ELÄMÄN POLULTA – sarja kirjoitelmia elämisen vaikeudesta, osa I:

Iso D

VAATTEIDEN OSTAMINEN on joskus yhtä hässäkkää. On ongelmia oikean koon löytämisessä. Ja sitten pitäisi vielä löytää myyjä. Mutta se on ongelmista pienin, kun menet kauppaan heti aamulla.

Olen aina pitänyt shoppailua naisten touhuna ja tätä harrastavia miehiä nättiäpoikina. Joskus tulee tavallisellekin jännulle tarves mennä vaateostoksille, varsinkaan kun ei enää asu äidin helmoissa. Mutta kuinka tehdä se huomaamattomasti ja leimaantumatta? Yhdellä "kaverillani" oli ongelmia. Tässä "kaverini" tarina:

"TARVITSIN UUDET housut. Kävelin keskustaan kauppaan heti aamulla. Luikahdus sisään kuten Anti-Shopin asiakas ikään. Vihdoinkin tavoitettuani myyjätädin pyysin tätä antamaan sopivat pöksyt. Olihan se vaikeaa, kun perinteinen numerosarja 30/32 olikin jotain 80/90. Eivät voi sitten standardoida kokoja.

No lopulta oli kädessä kahdetkin housut, jopa sopivan kokoiset, ja heräteostoksena nappasin vielä kauluspaidan. Tietenkään en sovittanut kuin katseella – kauppareissuun kun alkoi nousta ohimolle. Maksu kassalle. Vilkaistu ettei kukaan tuttu näkisi minua SHOPPAILEMASSA. Reitti selvä. Ulos siis.

Ei kiroksena, HÄLYTIN. Se siitä huomaamattomasta kauppareissusta. Ei muuta kuin purkamaan huolella pakattu reppu ja taskut tyhjäksi. Syy ei kuitenkaan ollut minussa, ei edes myyjässä. Joku nätti poika, shoppailija koekäytti takkia hälyttimen vieressä ja juuri minun ollessani hälytintportin kohdalla sattui heilauttamaan bleiserin hihaa saaden koko ostoskeskuksen huomion kiinnittymään minuun. Sen jälkeen on Iso D ollut boikotissa. Suosin enää syrjäisiä automarketteja."

JUTTELIN TAPAHTUNEESTA veljeni kanssa. Eipä ollut hänellä samaa ongelmaa: vaimo ostaa housut, veli itse istuu shoppailun ajan terassioluella. Pitäisiköhän "kaverinikin" mennä naimisiin?

MUURINEN

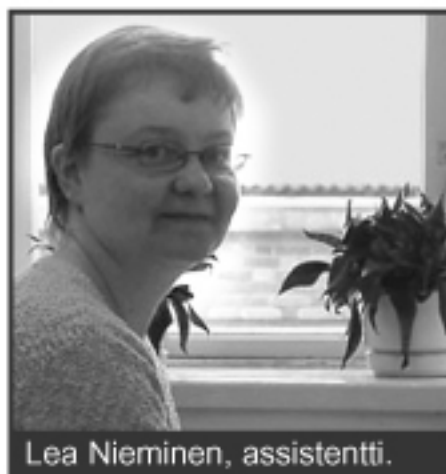
Myös suomen kielen oppiaineen assistentit tasapainottelevat yliopistossa niin tuttujen lyhyiden työsuhteiden kanssa. Minnaa, Leaa ja Heidiä keväällä ilahduttavatkin eniten uudet virkamääräykset.

Pätkätyöläisten aatelia

Tällä palstalla esitellään suomen kielen oppiaineen henkilökuntaa. Viime numerossa tutustuimme lehtoreihin. Tällä kertaa esittelyssä ovat assistentit, Minna Suni, Lea Nieminen ja Heidi Vaarala.

1. Heidi ja Minna kertovat Leasta:

Lea on savolaiskiilan lahja suomen kielen tutkimukselle. Hänessä kytee auktoriteettia ja aggressioita, jotka aina tarpeen tullen leimahtavat. Lea koluaa kaiken vapaa-ajan katsomassa jääkiekkoa, viimeksi Tukholmassa meni pidennetty viikonloppu näissä merkeissä (HUOM! Tarkistakaapa, onko Lean mukana olleeseen laitoksen kannettavaan tietokoneeseen asennettu maalivahtityöskentelyn analysointiohjelma, vai käyttääkö Lea

Lea Nieminen, assistentti.

konetta väitöskirjansa edistämiseen, kuten väittää.) Tänä vuonna assistenteista ainoastaan Lea on pystynyt investoimaan talvitakkiin (ja senkin maksoi Mies).

2. Miten päädyit Fennicumille?

Oikeastaan Miehen perässä, tosin Mies ei ole koskaan ollut Fennicumissa, mutta ainakin samassa kaupungissa. Olen ollut kaikissa toimissani nykyisen opiskelupolitiikan näkökulmasta vastarannan kiiski:

aloitin opinnot väli vuosien jälkeen yksi ammatti jo tukevasti takataskussa, vetokuttelin 9 vuotta (sis. 3 äitiyslomaa) ennen kuin valmistuin, en valinnut tietoisesti mitään väylää, juonnetta tai erikoisalaa vaan opiskelin vähän sitä ja tätä enkä hankkinut koskaan edes opettajan pätevyyttä. Ehkäpä vastarannankiiskeys vain jatkuu enkä ole suostunut häipymään opiskelijäläpivirtauksen mukana.

3. Mitä kuuluu työkuvaasi?

Kotona kolme lasta (7–13 v). Työpaikalla vastaan sähköpostiin, etsin hukassa olevia papereita, rakentelen epätavallisten sanojen monikkomuotoja ristisanatehtävien laatijoille (= se mystinen kielineuvonta, joka puhelintuuletellonakin mainitaan), vastaan juhannuksen jälkeen oppiaineen infopisteestä (Oonks mä päässy opiskelemaan teille? – Tarjotaanko S-rakennuksen tilaisuudessa kahvia? – Yritätkö huijata, kun sanot että tässä kerroksessa ei ole vessaa? ja muita mukavia kysymyksiä), kuuntelen musiikkia, rasitan selkää istumalla epäergonomisesti ja kastelen kukat kerran viikossa.

Työsuunnitelman (= salainen paperi, jota ei opiskelijoille näytetä) mukaan myös opetan, ohjaan, arvioin, suunnittelen, istun kokouksissa ja tutkin.

4. Mikä on kiehtovin asia suomen kielessä ja sen tutkimuksessa?

Ei sellaista olekaan! Ei voi korottaa mitään kaikkein kiehtovimmaksi asiaksi, kun kaikki on kiehtovaa.

5. Mikä on mukavinta keväässä?

Jos saisi taas virkamääräyksen (= työsopimuksen)...

6. Kerro hauskin tai muuten mieleesi jäänyt vappumuisto?

Vapun juhlijoille ei jää muistoja ja sitten taas meillä, jotka emme juhli vappua, ei tapahdu mitään muistamisen arvoista.

Minna Suni, yliassistentti.

1. Heidi ja Lea kertovat Minnasta:

Assistenttikunnan ylipäällikkö, tunnetaan kumeasta, vaativasta, joulupukkimaisesta kolkutuksestaan ovellemme. Minna on barrikadi-tyyppinen rakkikoiri, joka vaatii erityisesti naisia kanssaan barrikadeille. Hän on tiukka oikeudenmukaisuuden puolustaja. Hän tunnustautuu vanhaksi ekohörhöksi, joka saattaa tarpeen mukaan luistaa periaatteistaan (nähty juomassa Lidl'n Saksassa pullotettua vettä). Tiukka, mutta herkkä.

2. Miten päädyit Fennicumille?

Määrätietoisesti kuin kana – siis mm. soveltavan kielitieteen ja nykyisen Solkin kautta. Päädyin tänne v. 1996, kun suomi toisena kielenä (S2) oli ensin Maisa Martinin hahmossa laskeutunut ähvään ja samalla osaksi fennistiikkaa. Olen kyllä karannut aina välillä kotivuoroon, mutta tullut joka kerta kiltisti takaisin.

3. Mitä kuuluu työkuvaasi?

Kotona on kolme lasta. JY:ssä olen pitkän linjan pätikätyöläinen ja S2-yleisduunari. Päätyökseni kai hukkaan ja unohtelen. Tämän lukuvuoden heilun Maisan reviiirillä: opetan, ohjaan ja kommentoin melkein mitä vain sekä tietysti nyhjään koneen ääressä ja kokouksissa. Toki myös tutkisin, jos vain suinkin ehtisin.

"TÄMÄN LUKUVUODEN
HEILUN MAISAN
REVIIRILLÄ:
OPETAN, OHJAAN
JA KOMMENTOIN
MELKEIN MITÄ VAIN
SEKÄ TIETYSTI
NYHJÄÄN KONEEN
ÄÄRESSÄ JA
KOKOUKSISSA. TOKI
MYÖS TUTKISIN, JOS
VAIN SUINKIN EHTISIN."

4. Mikä on kiehtovin asia suomen kielessä ja sen tutkimuksessa?

En lakkaa ihmettelemästä sitä, millaisessa mykkyrässä kielen sosiaalinen ja kognitiivinen puoli ovat keskenään. Sen takia tulen ammin yliopistoon ja sen takia olen täällä yhä vaan.

5. Mikä on mukavinta keväässä?

Se jos saan taas virkamääräyksen (työsopimuksen)! Tietysti tammikuulle ekohörhöille on myös suuri hupi käyttää kikiä ja käenrieskoja pitkin metsiä. Opetankin iltatöinäni omitologian ja botaniikan alkeita (4+4 ov) perheen pikkuväelle. Iltakurssilaiset myös muistavat minua huolella sommittelemillaan kukkakimpulla läpi kevään *niiskauttaa vienosti ja unohtuu pohtimaan, miksi vanhemmat opiskelijat eivät muista*.

6. Kerro hauskin tai muuten mieleesi jäänyt vappumuisto?

Toisin kuin niin monilla muilla, minulla on kovasti vappumuistoja, sillä kartan väkijuomain nautintaa. Juhlin vappuna nimenomaan suomalaista työtä ja raadan siksi saappaat savessa ja niska limassa milloin minkäkin sortin työmaalla. Opiskeluajalta on erityisesti jäänyt mieleen se valitettava tapaus, kun naapurin ujo kemisti-Esko kirmaisi pahoin päihtyneenä tervehtimään minua Kirkkopuistossa, mutta kaatui kuin halko päin lehmusta ja halkaisi päänsä.

Jatkuu seuraavalla sivulla...

FENNICUMIN FIKSUT

1. Minna ja Lea kertovat Heidistä:

Kosmopoliitti evp. Työn tekemisen ääni = rehevä naurunremakka kaikuu pitkin käytäviä. Räväkkä ja elämän dramatiikkaa ymmärtävä (ja sitä luova) hahmo. Hermot menee harvoin siihen nähden, mihin olisi aiheita.

2. Miten päädyit Fennicumille?

Aarni Ohto Johannes Salomaa ilmoitti tulostaan ja Minnalle tarvittiin sijaista. Oli sateinen kesä. Samaan aikaan professori Leiwo oli joutunut poistattamaan viisaudenhampaansa ja horjahteli särkylääkehuuruissa laitoksella jo toista päivää. Hän sanoi minulle: "Tule huoneeseeni, tiedämme kumpikin, mistä on kysymys" ja sovimme sijaisuuden hoitamisesta. Näin "pääsin" laitokselle töihin. Seuraavana päivänä professori Leiwo kaatui tautivuoteelle.

Heidi Vaarala, assistentti.

3. Mitä kuuluu työnkuvaasi?

Kotona on kolme älykäästä ja lihaksista poikaa. Sen ohessa olen saanut tutkia eli lukea, kirjoittaa ja ajatella, joka on parasta, mitä olen elämässäni työkseni tehnyt. Se on etuoikeus, josta täytyy osata nauttia. Ja minähän nautin. Työkaverit ovat myös aika-ajoin varsin hauskoja.

4. Mikä on kiehtovin asia suomen kielessä ja sen tutkimuksessa ja opettamisessa?

Kiehtovinta on kai se että suomen kieltä opettamalla ja tutkimalla olen saanut elää monissa maissa ja matkustaa vielä useampiin maihin. Viimeksi olin opetusvierailulla Islannissa, jossa oli ihanaaaaa.

5. Mikä on mukavinta keväässä?

Miettiminen, mistä saisi syksyksi töitä.

6. Kerro hauskin tai muuten mieleesi jäänyt vappumuisto?

Olin nuorena eksynyt Vanhalle bileisiin ja joku teekkari tuli ihmetyksekseni hakemaan minua tanssiin. Teekkarin yo-lakin tupsu kutitti naamaani. Muuta en muista. Olen sitä mieltä, että vappu on amatöörien juhla ja pyrin välttelemään sen juhlintaa.

Suomen kielen oppiaineen assistentit Minna, Lea ja Heidi eivät käännä selkää opiskelijalle. Tämä kuva on lavastettu.

Totuuksia ja puolitotuuksia amanuenssin arjesta

Toukokuussa 2002 historian laitosneuvoston kokouksessa eräs opiskelijajäsen toteaa kokouksen lopuksi sarkastiseen sävyyn professori **Leiwolle**: "Aion valmistua tässä kuussa. Alle viisi vuotta, olet varmaan tyytyväinen. Tuntuu kuin jättäisi uppoavan laivan."

Elokuun alussa 2002 Kielten laitoksen suomen kielen oppiaineen amanuenssin huoneeseen pyörähtää intoa puhkuva laitoksen entinen opiskelija. Opiskelija toteaa amanuenssille posket punaisena: "Aivan ihana olla taas täällä. Ihanaa. Ihana rakas Fennicum. Mistä aloitetaan?"

Mitä tapahtui toukokuun ja elokuun välisenä aikana?

(Paljastus: Jo toukokuun 2002 lopussa melkein valmis maisteri samoilee päivittäin ihan sattumalta Fennicumin liepeillä ja sattuu muutama kerran ihan vahingossa sisäänkin. Mitään asiaa ei ole. Ei ole ollut marraskuun jälkeen. Kaikki on jo tehty, mitä tehtävissä on. Opiskelija katselee ilmoitustauluja, käy kirjastossa, tervehtii henkilökuntaa ja tuoksuuttelee vanhan talon tuoksua. Ihan kuin olisi jo ikävä jotain. Mutta mitä? Lauseopin demoja? Sanelaisia? Tenttikuria? Tuloslistoja? Oranssin-punaisenruskeita lattioita ja tsaarin sinistä raitaa lähellä kattoa?)

Ensimmäinen työpäivä Fennicumilla tammikuussa 2003. Ulkona -30 ja sisällä muutama aste vähemmän. Professori istuu toppatakki päällä kahvihuoneessa ja keskustelelee lehtorin kanssa **Kalevi Wiikin** kielikontaktiteoriasta. Uusi amanuenssi (tai siis määräaikaisen amanuenssin

määräaikainen sijainen) toivoo, että lehtori ei muistaisi amanuenssin saaneen diakronisesta kieliopista 1+:n. Oma mukia ei ole kahvihuoneessa, ja työhuoneen mapit irvistelevät hankalia papereita. Kaikkeen joutuu vastaamaan, ota selvää tai odotatko hetken.

Huhtikuussa 2003 amanuenssi jo melkein paistuu huoneeseensa, kun aurinko porottaa koko päivän sisään. Takeltelematta amanuenssi vastaa puhelimeen, rullailee tuolillaan ja houkuttelee oven suussa kurkkuvia opiskelijoita peremmälle.

Amanuenssi kipaisee kymmenen kertaa päivässä kolmoseen neuvottelemaan kiperistä kysymyksistä. Amanuenssi luulee oppineensa, mitä tarkoittaa plenu, substanssi, ydinainesanalyysi, tulosneuvottelu, tts ja mentorointi. **Sailas** ja **Tiihonen** ovat sovussa samassa sopassa. Amanuenssi suuntaa mieluiten Ilokiveen syömään, mutta myös Lozzin herrainpuoli on tullut tutuksi. Amanuenssi yrittää välillä sanoa, että opiskelijan näkökulmasta sitä ja sitä.

Amanuenssi on oppinut kolmen A-kuukauden aikana paljon ja oppiminen jatkuu. Amanuenssi haluaa kuitenkin esittää myös muutamia varoituksia. Yliopisto voi imaista. Vaikka ensin vannoo, että ei, niin sitten kuitenkin kohta huomaa sanovansa kyllä. Yliopisto voi vääristää kuvaa maailmasta. Norsunluutorni-teoria ei ole amanuenssin mielestä pelkkä kampuslegenda. Yliopistossa voi oppia tiukan asian lisäksi latinää. Tekstin suoltaminen on arkipäivää ja joskus ajatus voi

olla haudattuna sanahelinän alle. Yliopistossa ei enää pitkään nautita akateemisesta vapaudesta. Opiskele siis vielä kun voit ja opiskele paljon!

ANNA RÄTY

Puoliraaka suomen kielen amanuenssi

Mitä se amanuenssi oikein tekee huoneessaan kaikki päivät?

UKK (useimmin kysytyt kysymykset)

- Kuka ottaa vastaan tentin tai suorituksen X?
- Miten voi hakea työharjoitteluun / opetusharjoitteluun?
- Miten suomen saa sivuaineeksi?
- Miten vaihtoon haetaan?
- Voisinko saada todistuksen S2-opinnoista / viittomakielestä tai jostain muusta?
- Voisitko korjata rekisteriin koodin, tuloksen tai koostaa opintokokonaisuuden?
- Mitä multa puuttuu?
- Milloin pidetään kokous?
- Voisitko tehdä tämän, tuon ja sen?

ENUKK (ei niin usein kysytyt kysymykset)

- Mikä on nimipari? kysyy kiukkuinen isä, kun lapsi sai kokeesta huonon numeron.
- Missä täällä on ne pianot? kysyy OKL:sta eksynyt.
- Suoritin vuonna 1982 muistaakseni syksyllä lauseopin tentin korotuksen Pulkkiselle. Miksi se ei näy missään?
- Kirjoitetaanko se on yksi kolmesta Suomen lasia valmistavasta vai valmistavista tehtaista?
- Miten äidinkielen saa sivuaineeksi?

NOVELLI

Kadonnutta tavaraa

Se oli tavallinen joutilaisuuden miljoonas vuosipäivä. Ulkona oli sää, vaikkei Ola sitä huomannut, saatikka siitä välittänyt. Ulkoilma vilkaisi silloin tällöin sisälle asuntoon, mutta kavahti joka kerta kauemmas. Huonon muistinsa takia se kuitenkin toisti samaa maneeria pienin väliajoin.

Oli siis tavallinen aamupäivä ja Ola sijaitsi asunnossaan, kun se äkkiä tapahtui. Tietenkin se olisi pitänyt arvata tapahtuvaksi, olihan se vääjäämätöntä. Mutta Ola ei arvannut. Olihan hänen joitakin kohtiaan tosin jo muutamia päiviä tai viikkoja tai kuukausia kutissut epämääräisellä tavalla, mutta tapansa mukaan hän ei ollut miettinyt asiaa sen tarkemmin.

Tuli siis se päivä kun Ola ei enää erottanut itsensä huonekaluista. Ei ole edes varmaa, tapahtuiko se eräänä päivänä, parempi olisi kai sanoa eräänä päivänä. Tai: sattuiapa, että tiedostamattomana epämääräisenä hetkenä Ola tote- si, ettei enää tiedä, onko hänen käteensä hänen.

Niin juuri, kaikki sai alkunsa siitä, että Ola ryhtyessään kaivamaan nensä, tuli vilkaisuksi kättään, eikä se lainkaan enää muistuttanut kättä. Onnekas sattuma sinällään, koska Ola katseli hyvin harvoin itseään. Olisi voinut käydä niinkin, että hän vieläkin makaisi, tai oikeammin sijaitsisi, asunnossaan tietämättömänä siitä, ettei tiedä mikä esine hän on.

Harvinainen sattumus oli kuitenkin sattunut ja se herätti kuin ihmeen lailla Olan kiinnostuksen. Aluksi hän tietenkin yritti vaipua perinteiseen tylsämielisyyteensä, mutta asia palasi kaibertamaan hänen takaraivoaan kuin bumerangi, joka palaa maalin ohi lennettyään heittäjän kouraan. Hän päätti ensimmäisen kerran epämääräiseen – mutta epäilemättä pitkään – aikaan selvittää jotain; nimittäin mikä huonekalu hän on. Se tuntui tärkeältä, koska hän pohdiskeli, ettei oikeastaan olekaan hän ennen kuin saa varmuuden olemuksensa luonteesta.

Aluksi hän yritti kurkottaa kaulaansa, tai mikä osa nyt olikaan kyseessä, ja nähdä itsensä. Se ei kuitenkaan ollut niin yksinkertainen asia. Hän tunsi olevansa lähes taipumaton,

joten näköhavainto ei tullut kyseeseen. Hän huomasi voivansa liikkua, ja tunsi hetkellistä riemua tajutessaan kykenevänsä etsiytymään peilin eteen. Hitaasti hän laahusti kohti peiliä, mutta pettymys oli musertava. Ratkaisua ei syntynyt, koska eihän Ola voinut tietää, onko hän itse peili.

Ola päätti kulkea huoneistonsa läpi ja panna merkille, mikä huonekalu puuttuisi, tai mitä olisi liikaa. Silloinhan kaikki olisi selvää. Hän taivalsi ympäri huoneita, mutta ei kuolemakseenkaan voinut muistaa, mitä huonekaluja hän omisti ja minkä verran. Sohva hänellä ainakin oli ollut ja sänky. Vai oliko sohvia ollut kaksi? Ja lasketaanko nurkkasohva yhdeksi vai kahdeksi? Entäs tavallista leveämpi nojatuoli, onko se enää nojatuoli lainkaan? Kirottua, miten vaikeaksi asia kehkeytyi.

Ola pohti ja pohti ja keksi viimein uuden keinon. Jos hän selvittäisi, missä asennossa on, voisi mahdollisten huonekalujen joukkoa rajata. Asiassa tuli kuitenkin vaikeuksia. Jotkut huonekalut vaikuttavat ilmiselviltä tapauksilta. Tuoli tuntuu selkeästi istuvan, ehkä juuri sen vuoksi, että siinä istutaan. Sänky makaa. Kirjahylly epäilemättä seisoo, samoin pöytä. Mutta sohva? Taas sohvan pan- nahinen tuli sekoittamaan. Sohva ei saanut selvää.

Lamppuja oli tietenkin pohdittava. Jostakinhan valoa tuli. Suunta tuntui kuitenkin epämääräiseltä, välillä loiste tuntui tulevan jopa Olasta itsestään, mutta ei. Ei hän tainnut olla lamppu. Jokin muu kodinkone ehkä? Televisio, stereot, kahvinkeitin? Ola yritti nuuhkia, mutta ei huomannut itsestään nousevan mitään erityistä tuoksua. Eikä hän ollut tavanomaista pölyisempikään, ainahan hänen asuntonsa oli ollut kotoisen seka- sotkuinen. Eikä hän tuntenut oloaan mitenkään sähköiseksi.

Ola päätti hakea apua. Hän laahautui ovelle, mutta koska ei tiennyt mikä kapine on, ei myöskään voinut tarttua millään ovenkahvaan, koska ei tiennyt millä hän voisi tarttua. Hän huhui postilaukusta, mutta ei saanut vastausta. Hän muisteli, miten oveen oli tapana koputtaa. Hän koputti, mutta kukaan ei tullut avaamaan. Äkkiä hän kuuli, miten Lampunvaihtaja liikehti ja huokaili jos-

sain käytävässä alempana. Hän kurkisti ovisilmästä, mutta ei nähnyt mitään. Askelten äänet käytävässä tulivat lähem- mäs ja kohta Olan näkökenttään ilmestyikin Lampunvaihtajan kellanhar- maa sävy.

– Hoi Lampunvaihtaja, kerrotko mikä minä olen?

– Hohh, vastasi Lampunvaihtaja haikeana.

– Minun tulisi saada tietää, mikä huonekalu olen, jotta voisin selvittää, mikä olen. Minun pitäisi palautua.

– Ei, ei, ei. Silmissänne syvä palo, niin syvän sininen. Oi. Ottakaa vastaan nämä sanat pienet pienet niin syvän pienet. Ah, ovatko teidänkin sananne kyykyssä hyvä herra? mietti Lampunvaihtaja ja laahusti pois huokailien entistäkin syvempään.

Ola ei ollut muistanut, ettei Lampunvaihtaja osannut auttaa tämän laatusissa ongelmissa. Eihän hän ollut tehnyt mitään naapurillekaan, joka kuitenkin oli kovissa ongelmissa joskus silloin.

Ola tunsi olonsa ensimmäistä ker- taa jonkin mittaiseen aikaan ahdistuneek- si. Mitä hän voisi enää tehdä? Oliko hänen kohtalonaan vain pölyttyä asun- nossaan tietämättä edes, minkä päälle pöly, joka hänen päälleen kerrostui, ker- rostui?

Sitten hänellä välähti, vaikkei hän epäilemättä ollutkaan lamppu. Hän olisi epäillyt salamaa, jos olisi kesä, mutta eiväthän salamat tähän aikaan leimua, vaikkei hän todellista ajankohtaa tien- nytään. Hän päätti soittaa Tieto- toimistoon ja kysyä, mikä hän oikein oli. Ajatus oli niin hyvä, että hänen sydämen- sä alkoi takoa kiivaasti ja hänen osansa alkoivat kevyesti vapista.

Hän tarttui itseensä, nosti kuulok- keen... itseensä! Voi tätä onnen päivää, eihän hänellä edes ollut puhelinta!

JAAKKO JUNTILA

KULTTUURIA JA KOMiikkaa

25

Tammikuun 31. päivä sanelaiset elivät kuin viimeistä päivää tammikuuta 2003 ja tekaisivat kulttuurimatkan Helsinkiin. Reissuun lähdimme parinkymmenen matkailijan voimin aamukuudelta pirteän kuljettajamme Mutasen johdolla. Ala-asteen luokkaretkitunnelmaan päästiinkin heti alkutaipaleella, kun etupenkissä voitiin pahoin jo ensimmäisten kilometrien aikana. Helsinkiin saavuimme kuitenkin aikataulun mukaisesti aamupäivästä ja ensimmäinen pysäkkimme Kotus, Kotimaisten kielten tutkimuskeskus, toivotti meidät tervetulleeksi. Kotuksella kuuntelimme siellä työskentelevien tutkijoiden luentoja omasta työsarastaan ja muutenkin tutustuimme talon tiloihin ja arkistoihin.

Kotuksen jälkeen suuntasimme kohti Suomalaisen Kirjallisuuden Seuraa. SKS:n toiminnasta kertovan luennon jälkeen saimme tutustua rakennuksen arkistohuoneisiin ja kirjastoon. Saimme haalia itsellemme ilmaiseksi ylimääräisiä, myynnistä poistettuja kirjakappaleita, joita hamstrattiinkin kassiin kivankokoinen kasa. Vasta kotona tuli mieleen, oliko siltikään välttämätöntä raahata mukanaan Hämeenkyrön murre-sanakirjaa tai opusta Unkarin kirjakelestä vuodelta 1969. Mutta kun kerran ilmaiseksi sai, ja onhan ne kivoja kirjahyllyntäytteitä.

Ennen viimeistä kulttuuritarjontaa porukkamme hajaantui syömään omille tahoilleen, ja myös kauppojen kahlailu kuului iltapäiväohjelmaan. Illalla suuntasimme kohti KOM-teatteria, jossa *Baikalin lapset* -taistolaisnäytelmä oli onneksi niin mukaansa tempaava, että pitkän päivän jälkeen jaksoi vielä siihenkin keskittyä.

Paluumatkalla kuljettajamme osoittautui vähemmän pirteäksi, sillä etupenkkiläisten velvollisuudeksi lankesi hepun hereillä pitäminen. Tarpeellista oli myös vihjailla kahvitauosta aina silloin, kun Mutasen silmät alkoivat lupsahdella ja auto ajautua väärälle kaistalle. Kaikesta huolimatta saavuimme kuitenkin ehjinä Jyväskylän pakkasyöhön.

PÄIVI HAUTALAHTI

Kuva 1: SKS:lla Hanna, Maija ja Saija ihastelivat vanhoja, käsinkirjoitettuja kirjoja.

Kuva 2: Gradua työstävä Tiina riensi Kotuksessa heti arkistojen kimppuun.

Kuva 3: Kotuksen auditorio sanelaisia täynnä.

RESEPTIVIHOSTA REPÄISTYJÄ

eli herkkuja sanelaisittain

RESEPTIT KOONNUT MINNA NOUSIAINEN

Viimeistään nyt se on todistettu, että osaa opiskelijakin kokata. Saimme niin paljon herkullisen oloisia reseptejä, että karsintaa oli pakko suorittaa. Ehkä seuraavassa numerossa lisää...? Olkaa hyvä ja käykää pöytään!

Aluksi kaksi vaihtoehtoa kanan (tai broilerin) ystäville:

PINAATTI-VALKOSIPULI-BROILERIKASTIKE (noin neljälle) à la Tiina K.

- * 400 g marinoitua broilerisuikeleita (itse olen käyttänyt hunajamarinoitua, mutta ei kai sillä oo väliä)
- * sipulit
- * hieman öljyä tms.
- * 150 g hienonnettua pakastepinaattia
- * 200 g valkosipulituorejuustoa (suosittelemme kevytversiota kaalokammuisille)
- * 1 dl ruokakermaa (jälkeen vähärasvaiset kannattaa)

Ruskista broilerisuikeleet ja hienonnettu sipuli huolellisesti öljyssä. Lisää pinaatti, juusto ja ruokakerma. Anna hautua kaikessa rauhassa elikkä kunnes juusto on sulanut ja kastike vähän vetäytynyt elikkä ainakin 10 minuuttia. Sekoittele hieman samalla. Valmis. Tämä passaa pastan tai riisin kaveriksi, ja kai keitettynä perunoitakin voi koittaa. "Tästä tuli meidän perheen lempipastanruoka. Vaikka se on iisi, se on kuitenkin sellaista vähän parempaa. Ja yllätyvä."

ANANAS-KANA-KASTIKE HELKAN TAPAA

- * 300g hunajamarinoitua kanasuikeleita
- * 1 pk ruokakermaa tai vastaavaa
- * 1 pk ananasmurskaa
- * 2-3 rkl hunajaa (jos on)
- * n. 1 tl mustapippuria
- * n. 1 rkl paprikamaustetta
- * n. 1 rkl currya
- * broilerin mausteseosta, jos saatavilla

Ruskista kanasuikeleet pannulla ja heitä muut ainekset joukkoon. Mausteita voi lisätä maun mukaan. Ananaspurkista voi liit mehut pois, jos ei halua kovin vetistä kastiketta. Anna hautua hiljalleen jonkin aikaa, jotta ananakset ehtivät pehmetä hieman. Kevyemmän version saat, kun korvaat osan kermasta valkokaasvatomalla maidolla. Tarjoa esim. simpukkapastan kanssa.

Ja kun on aikaa vähän enemmän:

LASAGNE

– lihaisena, vegaanisena, miten haluatte! (reilu ateria neljälle)

"Tässä on yksi todella perusohje, jonka mukaan opin italialaisten herkkua viime kesänä tekemään. Ainakin betonitehtaan ruokalan pääosan miespuoliset asiakkaat tykkäsivät kovasti!" T. Henna

1. tomaattikastike:
* tilkka öljyä
* n. 400 g naudan jauhelihaa; voidaan korvata esimerkiksi tofulla, pavuilla ja juureksilla tai tonnikalalla, katkaravulla ja simpukoilla
* 2 porkkanaa
* noin 6–7 kynttä valkosipulia (maun mukaan... mutta v.sip. on olennainen osa tätä ruokaa!)
- * 1 iso sipuli
* 2 tik tomaattimurskaa (valmiiksi maustettu sopii hyvin)
* mustapippuria, cayennepippuria tai chiliä sen mukaan, miten tulen maistuu
* suolaa n. 1 ½ tl
* 1 kasvisliemikuutio (Mäliemikuutiokin käy) tai jotakin liemijauhetta; jos ei löydy niin voi korvata yrtillä (lpsitikka, persilja, salvia ym.). Lisää tällöin myös suolaa noin 1 tl.
* n. 2 rkl sokeria

2. maitokastike:
* n. 75–100 g voita tai margariinia (=öljyä ½–1 dl)
* n. 4 rkl vehnä jauhoa (muukin vaalea jauho käy)
* n. ½ litraa maitoa (muukin kuin lehmänmaito käy... esim. soijamaito.)
* 1–2 tl suolaa
* n. ½ tl valkopippuria

3. lasagnelevyjä

4. rasvaa vuoan voitelemiseen

5. noin 1 litra juustoraastetta (n. 400 g juustoa raastettuna) – juusto saa olla jotakin maukasta.

Valmista ensin tomaattikastike: Pilko sipulit ja valkosipulit pieniksi; jos käytät juureksia, niin kuori ja raasta tai pilko myös ne. Kuullota sipulit ja valkosipulit öljyssä melko miedolla lämmöllä koko ajan sekoittaen, valkosipuli ei saa kärähtää!

Lisää jauheliha ruskistumaan. Jos käytät juureksia, lisää ne myös tässä vaiheessa. Ruskista jauheliha / anna juuresseokseen hautua hetki. Tällä välin kuori ja raasta porkkanat hienoksi raasteeksi. Jos teet juuresseokseen, porkkana lisätään muiden mukana. Kun liha on ruskistunut, lisää

porkkanaraaste. Juuresseokseen lisätään nyt mahdolliset muut ainekset kuten tofu tai kypsät pavut.

Kalatäytteen ainekset (tonnikala, katkaravut ym.) voidaan lisätä kaikki yhtä aikaa ja käärittää hetki.

Lisää tomaattimurskaa ja anna hautua hetki. Jos seos tuntuu kuivalta, voit lisätä siihen vettä. Hiljalleen kiehuvaan seokseen lisätään seuraavaksi kasvisliemikuutio tms. ja lisätään mausteet.

Tarkista maku. Suolaa ja sokeria sekä muita mausteita kannattaa lisätä, jos kastike tuntuu mauttomalta. Kun tomaattikastike on valmis, siirrä se sivuun odottamaan maitokastikkeen valmistumista.

Sitten maitokastike:

Sulata kattilassa voi tai margariini tai kuuma öljy. Lisää kuumaan rasvaan jauhot koko ajan sekoittaen. Anna jauhomassan kuplia hetki, mutta varo kuumenemasta sillä liian kauan, sillä jauhot alkavat helposti ruskistua! Lisää maito vähitellen edelleen koko ajan sekoittaen. Jatka kastikkeen sekoittamista kunnes se alkaa kiehua. Pidä lämpö melko alhaisena! Kun kastike on kiehahtanut ja sopivan paksuista, lisää mausteet ja nosta se pois kuumalta levyiltä.

Lasagnen kokoaminen:

Lado kastikkeet, juustoraaste ja lasagnelevyt vuorotellen voideltuun lasagnevuokaan. Lisää ainekset tässä järjestyksessä:

1. jauhelihakastike
2. lasagnelevyt
3. maitokastike
4. juustoraaste.

Vuoan koosta riippuen lasagneen tulee 3–4 kerrosta; kerroksista päällimmäinen koostuu siis viimeisten levyjen päälle kaadettavasta maitokastikkeesta sekä lopusta juustosta.

Paista lasagnea 175-asteisessa uunissa noin 40–50 minuuttia. Uunista otettu lasagne saa mielellään vetäytyä 5–10 minuuttia ennen kuin sen kimppuun hyökätään.

Helpolla ja nopealla arkiruokalla jatketaan:

JYVÄSKYLÄN HELPOIN KASVISPASTA (2 syöjälle)

- * Pastaa, määrä pussin ohjeen mukaan.
- * Parhaiten sopii tagliatelle.
- * 2 pussia suikalejuureksia
- * kasvisliemikuutio
- * juustoraastetta (noin 2 desliä)
- * basilikaa ja oreganoa

Laita kiehumään vettä kuten pussi käskää ja pistä mukaan kasvisliemikuutio. Kun vesi kiehuu, lisää pasta ja juurekset. Keltä, kunnes pasta on kypsää. Sitten kaada vesi pois ja lisää juustoraaste sekä oreganoa ja basilikaa oman makusi mukaan. Sekoita, ja valmista on.

"Tämän ruuan vältti onkin valmistamisen nopeus: kokenut selviää vartissa." Näin sanoi Tiina K.

Jos vielä illalla nälkä yllättää tai on kavereita tulossa kylään, kokeilla sopii seuraavia:

HELKAN KINKKU- PAPRIKA-PIIRAKKA

- Pohja:
- * 100g margariinia
 - * n. 2,5dl vehnä jauhoja (lisää, jos tarvis)
 - * 2rkl vettä
 - * 1dl juustoraastetta

Päälly:

- * 150 g kinkkua suikaleina (saa myös valmiina pussissa)
- * puolikas paprika pilkottuna
- * 1,5 dl ruokakermaa
- * 2-3 kananmunaa
- * 1 tl mustapippuria
- * 1 tl paprikamaustetta
- * 2-3 dl juustoraastetta (Emmentalilla tai vastaavalla saat parempaa)

Nypi margariini jauhojen ja juustoraasteen sekaan ja lisää vesi. Taputtele taikina piirakkavuokaan. Levittele kinkku- ja paprikasuikaleet pohjalle. Vatkaa kermat, munat ja mausteet keskenään ja kaada suikaleiden päälle. Ripottele pinnalle juustoraaste. Paista 200 asteessa n. 30 min.

Ota
sanelaisten
maukkaat
reseptit talteen

Sitten päästäänkin jo
asiaan eli jälkkäriosastolle!

TIINAN JA JANNEN JALOSTETTU MINTTUSUKLAA- TÄYTEKAKKU

Pohja:

- * 80 g vehnäjauhoja
- * 40 g perunajauhoja
- * 6 munaa
- * 120 g talous suklaata
- * 125 g voita
- * 100 g pölysokeria
- * 80 g hienosokeria

Täyte:

- * vähintään yksi levy Maraboun minttukrokanttisuklaata
 - * 1 prk kermaa
- Päälle:
- * 1 prk kermaa
 - * raastettua maitosuklaata
 - * (värikkäitä suklaaraakeita)

Valmistus:

1. Sekoita vehnäjauhot ja perunajauhot keskenään kulhossa. Erottele kananmunista keltuaiset ja valkuaiset.
2. Sulata suklaa ja lisää siihen pehmitetty voi. Jäähdytä.
3. Vatkaa pölysokeri ja keltuaiset suklaa-voi-seokseen.
4. Lisää hienosokeri taikinaan.
5. Vatkaa valkuainen kovaksi vaahdoksi. Vaahdot on tarpeeksi kovia, kun kääntäessäsi kulhon ylösalaisin valkuainen ei putoa. Muista, että valkuaisen sekaan ei saa joutua yhtään keltuaista tai vettä (tms.) ja vatkausten on oltava kuivat ja puhtaat!
6. Lisää valkuaisvaahdot taikinaan.
7. Lisää lopuksi jauhot varovasti sekoittaen. Vatkaa taikina mahdollisimman vähän.
8. Kaada taikina voideltuun litopohjavuokaan.
9. (Uskon, että kakku itoaavasti vauhtia vauhtia.)
10. Paista 175–190 asteessa noin 45 minuuttia. Kokeile tikulla, onko pohja kypsä.
11. Anna jäähtyä hieman ja kumoa.
12. Puolita tai kolmita jäähdytetty pohja.
13. Kostuta kaikki osat (myös kansi) maidolla.
14. Pilko minttukrokanttisuklaa pieniksi murusiksi.
15. Vatkaa kerma vaahdoksi ja sekoita vaahdot suklaamuruset.
16. Täytä kakku.
17. Koristele kakku kermavaahdolla ja raastetulla maitosuklaalla.

PÄIVIN KAURATEELEIVÄT

(n.10 kpl)

- * 2% dl kaurahiutaleita
- * 2% dl vehnäjauhoja
- * 2% dl leivinjauhetta
- * 1 tl suolaa
- * 1 rkl sokeria
- * 50 g rasvaa
- * 2% dl maitoa tai vettä

1. Sekoita kuivat aineet.
2. Lisää rasva ja maito.
3. Sekoita tasaiseksi, jaa leivinpäperille.
4. Taputtele kostutetulla kädellä leipäsiiksi.
5. Paista n. 10 min. 250 asteessa.
6. Sipaise päälle voita ja syö pois!

Baari- vai koti-ilta?
Seuraava drinksu maistuu
joka tapauksessa!

PIÑA COLADA (4:lle)

- 1% dl vaaleaa rommia
- 1 dl kookosmaitoa
- 3 dl ananasmehua
- 2 tl sokeria
- reippaasti jäätä

1. Sekoita rommi, kookosmaito, ananasmehu ja sokeri.
 2. Kaada lasiin, murskaa jäät päälle ja juo pois!
- VINKKI: Hätäinen laittaa kaikki tehosekoittimeen ja tekee pirtelön!

Venähtikö ilta pitkäksi?
Ei hätää...

JANNEN YÖPALA

"Nälkä olisi, eikä matkalla Rentukasta kotiin ole grillikebabia. Ei hätää. Jääkaapista löytyy juustoa, lenkkiä, metua, lonkkuleikettä. Lisäksi tarvitaan pari silvua sipulia ja leipää.

Uuni päälle (200 C), silvua maikkara, juusto ja sipuli, leivän päälle silaus voita. Muut aineet leivän päälle, juusto päällimmäiseksi. Koko paketti uuniin (ei väliä, vaikka ei olisi vielä lämmin). Avaa TV ja katso NHL-tuloksia tai sota-uutisia. Ota lämpöiset leivät uunista. Päälle esim. sinappi, ket-suppi, kurkku (tuore tai mauste), majoneesikastiketta, paistettu muna...

Ja vielä hätäratkaisu...

HELPPO RUOKARESEPTI
* Osta junalippu mummolaan
* Soita mummulle noin tunti ennen saapumista, niin
* eiköhän ole perintelen
* kotinupka pöydässä.

Sanen vappu 2003

Vappuaattona 30.4. ei
sanelaisten tarvitse jäädä yksin
kotiin nyhjäyttämään. Yhteistä
vappua fiilistellään Kortepohjan
Lillukassa klo 14.00 alkaen.

Illan tullen Minna Canthin
lakitus ja Sima-bileet
kutsuvat, mutta juhlimista
voi kaupungin hiljetessä
jatkaa Lillukassa aina
seuraavan päivän
klo 12:een saakka.

Vappupäivänä klo 12.00 alkaen
kokoonnutaan Harjulle
yhteiselle piknikille.

Tervetuloa
veikeät
vappunenät!

SANELAISTEN SUOSIOSSA TOP 5

KOONNUT: MINNA NOUSIAINEN

Mukavin kahvila

1. Coffee House
2. Yliopiston kirjaston kahvila
3. Vakiopaine
Emmy
Elonen

Paras suklaa

1. Fazerin sininen
2. Maraboun minttukrokantti
3. Geisha
4. Pätkis
5. Fazerina

Paras ulkomainen bändi

1. Red Hot
Chili Peppers
2. Kent
3. Cranberries
The Doors

TV-ohjelma joka on pakko katsoa

1. Teho-osasto
2. Salatut elämät
Rimakauhua ja
rakkautta
4. Kotikatu
24
Alias
Mullan alla
Uutisvuoto
Sinkkuelämää

Paras suomalainen kirjailija

1. Väinö Linna
2. Aleksis Kivi
3. Tove Jansson
Mika Waltari